

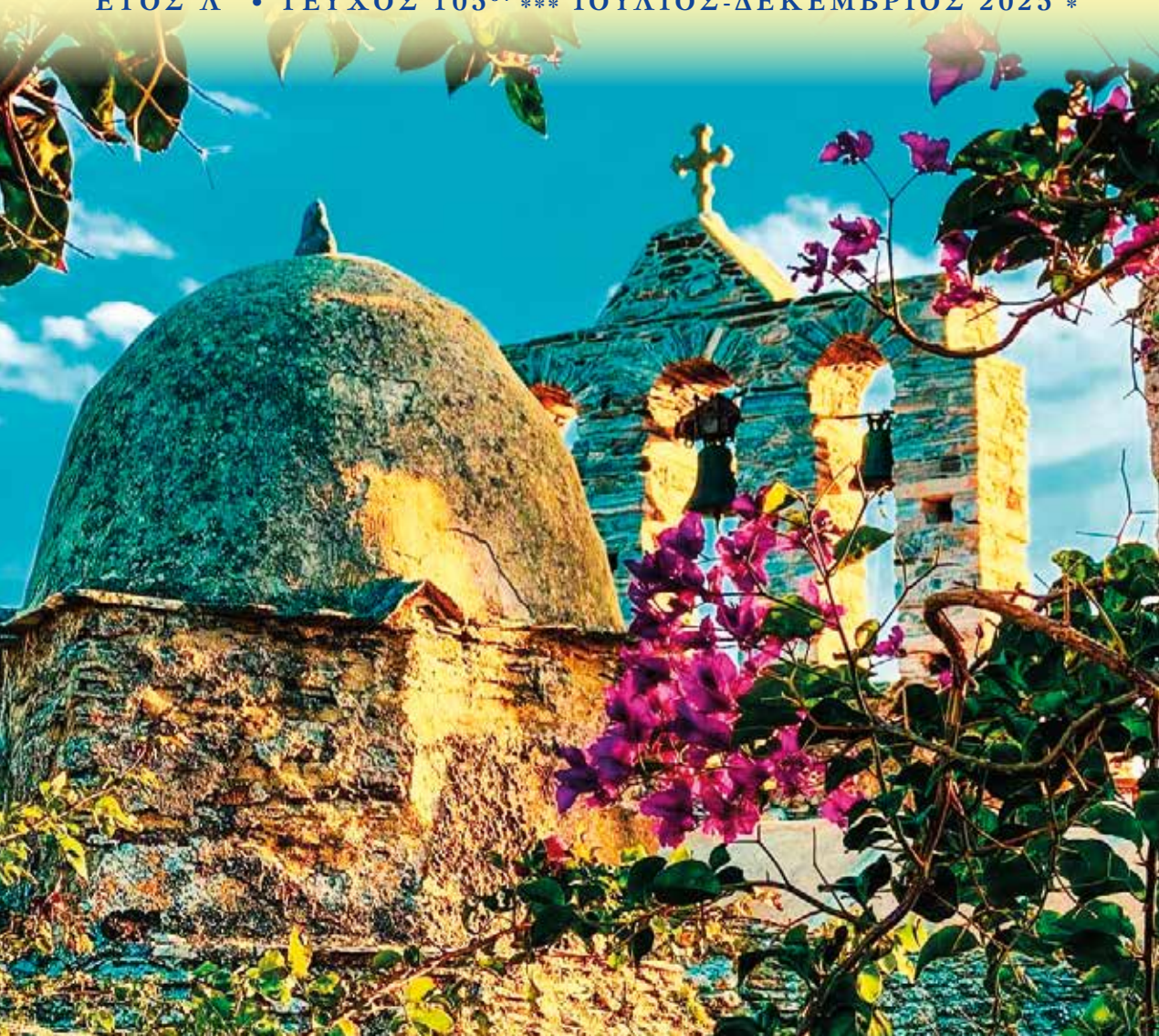
ΚΑΛΩΣΙΑ
ΟΡΘΟΔΟΝΑΣ

ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΑ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΝΑΖΟΥ

ΕΤΟΣ Α' • ΤΕΥΧΟΣ 105^{ον} *** ΙΟΥΛΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2025 *

ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΑ

ΕΤΟΣ Α' - ΤΕΥΧΟΣ 105ον
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2025

ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΝ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ Ε.ΚΥ.Τ
(Κωδικός 1556)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ
«ΠΑΝΝΑΞΙΑΚΟΝ ΙΕΡΟΝ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ
ΠΑΝΑΓΙΑ ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΑ»
ΕΔΡΑ: ΑΡΓΟΚΟΙΛΙ ΚΟΡΩΝΟΥ ΝΑΞΟΥ
Τ.Κ. 84 301
ΑΦΜ: 090256837 •
FAX: 22850. 25922

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΠΡΩΤΟΠΡ. ΠΕΤΡΟΣ ΑΜΟΡΓΙΑΝΟΣ
Δανακός Νάξου, Τ.Κ. 843 02 ΝΑΞΟΣ
Τηλ.: 22850.61797
Κιν.: 6938848255
e-mail: pamorgianos@gmail.com

Έκδοτική Παραγωγή «ΣΑΪΤΗ»
Τηλ. 210-34.76.090

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ
Τό περιοδικό διανέμεται δωρεάν.
Γιά τά έξοδα όμως ζελατινοποιήσεως
(συσκευασίας), έπικολλήσεως έτικέτας
διευθύνσεως άποστολής, μεταφοράς καί
ταχ/κών τελών, εΐναι άπαραίτητη
ή καταβολή έτησίως:
Τών παραληπτών έσωτερικού 20 ευρώ.
Τών παραληπτών έξωτερικού 30 ευρώ.
Διαφορετικά θά ζημιώνεται
τό Προσκύνημα, πού οί εΐσπράξεις του,
άπό τά κεριά εΐναι έλάχιστες.
Οί προσφορές γιά τό χτίσιμο του Ναού,
δέν πρέπει νά θίγονται.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ:
432/540041- 46
ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
361/0300206123

Ή άπόδειξη τής Τραπεζής ισχύει
γιά τήν έφορία

Τά ένυπόγραφα άρθρα εκφράζουν
άποκλειστικά άπόψεις καί θέσεις τών
συντακτών τους.

ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΑ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΝΑΞΟΥ

(ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΑΡΓΟΚΟΙΛΙ ΚΟΡΩΝΟΥ ΝΑΞΟΥ)

Έκεΐ πού χτίζεται τώρα
ό Θρυλικός Ναός της

«Φώτιζε Μεγαλόχαρη,
ρίχνε τό έλεός Σου
σ' όσους ένδιαφέρονται
νά χτίσουν τό ναό Σου».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΕΛΙΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	3
ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2025.....	5
Η ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΑΧΩΡΗΤΟΥ	8
ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΟΥ	11
Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ	13
ΨΗΓΜΑΤΑ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗ.....	17
«ΓΗ ΚΑΛΗ ΚΑΙ ΑΓΑΘΗ».....	21
ΤΟ «ΘΑΒΩΡΙΟ ΦΩΣ»: ΑΝΤΙΣΩΜΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.....	25
ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 2026.....	28
ΘΑΥΜΑΣΤΕΣ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ.....	31
ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ 1930-1989	32
ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΑΓΙΩΝ	35
ΒΑΛΕ ΜΟΥ ΔΥΣΚΟΛΑ	36
Ο ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ ΣΤΑ ΛΑΚΚΟΜΕΡΣΙΝΑ ΑΠΕΙΡΑΝΘΟΥ	38
ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ.....	42
ΧΡΗΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ	45
ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ.....	46
ΠΑΝΑΓΙΑ ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΑ (ποίηση)	47

Έξώφυλλο: Παναγία Δροσιανή, Μονή Νάξου.

Όπισθόφυλλο: Πάνω: Άγία Αικατερίνη, Φιλώτι
Νάξου. Κάτω: Εισόδια τής Θεοτόκου, Κωμιακή
Νάξου. (Φωτογραφίες: Άνδρέα Φάρκωνα).

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μέ τη χάρη τοῦ Θεοῦ καί τήν εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Καλλινίκου προχωρᾶμε στήν ἔκδοση ἑνός ἀκόμα τεύχους τοῦ περιοδικοῦ τῆς Παναγίας μας τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας. Μέσα ἀπό αὐτή τή σύντομη εἰσαγωγή θά ἤθελα νά ἐκφράσω τήν ἰδιαίτερη χαρά μου πού ἀκόμα μία συλλογική προσπάθεια ὁλοκληρώθηκε καί ὡς ἐκ τούτου ἔχουμε τή δυνατότητα νά κρατᾶμε ἀνά χειῖρας ἕνα ἀκόμα περιοδικό τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματός μας, στίς σελίδες τοῦ ὁποίου σταχυολογοῦνται, ὡς εἴθισται, πολλά καί ποικίλα κείμενα ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος.

Ἄν καί τό παρόν τεῦχος χρονικά καλύπτει τήν περίοδο ἀπό τόν Ἰούλιο ἕως καί τόν Δεκέμβριο τοῦ 2025, ὅταν θά φθάσει στά χέρια σας θά ἔχουμε σίγουρα διανύσει τό πρῶτο διάστημα τῆς νέας χρονιάς. Ἕνας καινούριος χρόνος λοιπόν ἀνοίγεται μπροστά μας παρέχοντάς μας μία πολύτιμη εὐκαιρία γιά ἀνασκόπηση, περισυλλογή καί ἐπανεκτίμηση τῆς πνευματικῆς ἀλλά καί τῆς ἐν γένει πορείας μας. Τό ἡμερολόγιο γιά τήν Ἐκκλησία δέν εἶναι ἀπλῶς ἕνα ὀργανωτικό σχῆμα γιά τήν τέλεση ἑορτῶν, ἀλλά ἕνας βαθιά θεολογικός κύκλος πού διαρκῶς μᾶς παιδαγωγεῖ, μᾶς κατευθύνει καί μᾶς καλεῖ νά γίνουμε κοινωνοί στή ζωή τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἁγίων Του. Μεταξύ τῶν χρονικῶν ὁρίων κάθε ἔτους ὁ πιστός διατρέχει ὅλα τά μυστήρια τῆς Θείας Οἰκονομίας: τήν Ἐνανθρώπηση, τή Σταύρωση, τήν Ἀνάσταση, τήν Πεντηκοστή. Κάθε μία ἀπό αὐτές τίς ἐορτές δέν εἶναι γιά τήν Ἐκκλησία μία ἀπλή ἀνάμνηση γεγονότων τοῦ παρελθόντος, ἀλλά πραγματική μετοχή στό παρῶν τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος «χθές καί σήμερον ὁ αὐτός, καί εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ἄν σταθοῦμε μέ εἰλικρίνεια ἀπέναντι στόν ἕσω ἑαυτό μας θά διαπι-

στώσουμε ότι τό παρελθόν ἔτος ὑπῆρξε γιά τόν καθένα μας ἓνα ἔτος γεμάτο εὐλογίες, ἀλλά καί ἀδυναμίες. Ὑπῆρξαν Κυριακές πού ἐνδεχομένως δέ βρεθήκαμε στὸν Ναό, ἑορτές πού ἴσως δέ βιώσαμε μέ τὴν καρδιά μας, εὐκαιρίες μετανοίας πού ἀφήσαμε νά χαθοῦν, ἄνθρωποι δίπλα μας πού περιέμεναν ἓναν λόγο ἢ μία πράξη ἀγάπης καί δέν τοὺς τὴν προσφέραμε. Ταυτόχρονα, ὅμως, ὑπῆρξαν στιγμές πού νιώσαμε τὴ δύναμη τῆς Θείας Χάριτος νά κατακλύζει τὴ ζωὴ μας, πού ἡ προσευχή γέμισε τὴν ψυχὴ μας μέ γαλήνη, πού ἡ συμμετοχὴ μας στὴ Θεία Λειτουργία μᾶς πλημμύρισε μέ φῶς, πού ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου μᾶς καθοδήγησε, πού κάποιο ἔργο ἀγάπης μᾶς χάρισε εἰρήνη. Αὐτὴ ἡ συνύπαρξη φωτός καί σκότους, νίκης καί ἀδυναμίας εἶναι ἡ πραγματικότητα τῆς πνευματικῆς μας πορείας.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐπ' οὐδενί δέν ἐπιδιώκει νά μᾶς προκαλέσει τό αἶσθημα τῆς ἀπογοήτευσης λόγω τῶν ἀδυναμιῶν μας ἀλλὰ ἀπεναντίας ἐπιθυμεῖ νά ἐντοπίσουμε τίς ἀδυναμίες μας, νά τίς ἀναγνωρίσουμε καί μέ ἀποφασιστικότητα νά προσπαθήσουμε νά τίς μεταμορφώσουμε σέ ἀρετές. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς προσφέρει ἓνα καινούριο ἔτος, μία νέα ἀρχή, γιὰ νά ξαναδοκιμάσουμε, νά ἀγωνιστοῦμε, νά σηκωθοῦμε μετὰ ἀπὸ κάθε πτώση μας.

Στό κατώφλι, λοιπόν, αὐτῆς τῆς νέας χρονιᾶς ἃς πραγματοποιήσουμε αὐτὴν τὴν ἀνασκόπηση μέ ταπείνωση καί εὐγνωμοσύνη. Ἄς εὐχαριστήσουμε τὸν Κύριο γιὰ ὅσα μᾶς χάρισε, ἃς Τόν δοξολογήσουμε γιὰ τὴ μακροθυμία Του, ἃς ζητήσουμε συγχώρηση γιὰ τίς ἀμέλειές μας καί ἃς ἐμπιστευθοῦμε τό μέλλον μας στὰ θεϊκά Του χέρια. Ἐνα νέο ἔτος ἀνοίγεται μπροστά μας ὡς δῶρο, ὡς εὐκαιρία, ὡς κλήση, γιὰ νά ζήσουμε πιό συνειδητά, πιό βαθιά, πιό ἀληθινὰ τὴ σχέση μας μέ τὸν Χριστό καί τὴν Ἐκκλησία Του.

Πρωτοπρεσβύτερος Πέτρος Ἀμοργιανός

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ
κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2025

*Πρὸς τὸν Ἱερὸ Κλῆρο καὶ τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Παροναξίας*

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

«Σήμερον ἡ γῆ ἐλάμπρυνεν· ὁ Οὐρανὸς ἠνοίχθη, διότι Φῶς ἐτέχθη ἐν Βηθλεέμ».

Μὲ αὐτοὺς τοὺς λόγους καὶ μὲ πηγαῖο ἐνθουσιασμὸ ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σῦρος ὑποδέχεται καὶ ἀναγγέλλει τὴν μεγάλη ἐορτὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ὄντως ἐλάμπρυνε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ λαμπρύνει τὴν γῆ καὶ ταυτόχρονα ἄνοιξε τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ κατέλθει σαρκωμένος ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς καὶ νὰ σκορπίσει ἀπλόχερα τὸ σωτήριο φῶς Του σὲ ὅλοκληρη τὴν κτίση, φωτίζοντας κάθε σπιθαμὴ αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Εἶναι γεγονός πὼς ὅ,τι κι ἂν ποῦμε, ὅ,τι κι ἂν γράψουμε γιὰ τὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, τὸ μεγαλεῖο αὐτοῦ τοῦ γεγονότος

δὲν μπορεῖ νὰ χωρέσει σὲ ἀνθρώπινα λόγια. Ἐκεῖνος ποὺ δημιούργησε τὰ σύμπαντα μὲ ἓνα Του λόγο, ὁ Μόνος καὶ Ἀληθινὸς Θεός, συγκαταβαίνει καὶ προσλαμβάνει τὴν ἀνθρώπινη φύση γιὰ νὰ εἰσέλθει ὀρμητικὰ μέσα στὴν ἱστορία ἀλλὰ μὲ τρόπο ἀπερίγραπτα ταπεινός. Δὲν γεννιέται σὲ βασιλικὸ ἀνάκτορο, ἀλλὰ σὲ ταπεινὸ σπήλαιο. Δὲν περιβάλλεται ἀπὸ κοσμικοὺς ἄρχοντες, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Παναγία Μητέρα Του, τὸν ταπεινὸ Ἰωσήφ καὶ τοὺς φτωχοὺς ποιμένες. Δὲν ἀναπαύεται σὲ στολισμένο κρεβάτι ἀλλὰ σὲ μιὰ φάτνη. Αὕτὴ ἡ ἀνείπωτη ταπείνωση εἶναι τὸ μεγαλεῖο Του καὶ ἡ ἴδια ἡ ἀποκάλυψη τῆς ἀγάπης Του. Τὰ Χριστοῦγεννα δὲν εἶναι

μιὰ ἀνθρώπινη ἱστορία ποὺ ἀπλῶς περιγράφεται, ἀλλὰ ἓνα γεγονός ποὺ βιώνεται ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὴν εἴσοδο τοῦ ἀκτίστου Θεοῦ μέσα στὴν κτιστὴ πραγματικότητα.

Αὐτὴ ἡ ἔορτὴ δὲν εἶναι ἀπλῶς μιὰ ἱστορικὴ ἀνάμνηση ἢ μιὰ ὁμορφὴ γιορτὴ τοῦ χειμῶνα. Εἶναι ἡ ἀπαρχὴ μιᾶς νέας πραγματικότητας, μιᾶς νέας δημιουργίας. Εἶναι ἡ ἀποκάλυψη τῆς ἄπειρης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ὁ Θεὸς δὲν ἔμεινε μακριά, δὲν παρακολούθησε ἀμέτοχος τὴν ἀνθρώπινη περιπέτεια, ἀλλὰ «...**σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν**» (Ιω. Α΄, 14). Κατέρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανό, παίρνει τὴν ἀνθρώπινη φύση μας, γίνεται βρέφος ἀδύναμο καὶ ταπεινὸ μέσα στὴ φάτνη τῆς Βηθλεέμ, γιὰ νὰ ἀνοίξει δρόμο σωτηρίας, συμφιλίωσης καὶ φωτός. Αὐτὸ το φῶς εἶναι τὸ μεγάλο δῶρο τῶν Χριστουγέννων. Ὁ Χριστὸς ἦλθε στὸν κόσμον καὶ ἔγινε «**τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον**». Καὶ αὐτὸ τὸ φῶς δὲν εἶναι ἀπλῶς μιὰ πνευματικὴ ἔννοια, ἀλλὰ μιὰ πραγματικὴ δύναμη ποὺ μεταμορφώνει ἐξ ὁλοκλήρου τὸν ἄνθρωπο. Εἶναι τὸ φῶς ποὺ διαλύει τὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας, τῆς ἀπογοήτευσης, τῆς ἀπελπισίας, τῆς μοναξιάς καὶ τοῦ φόβου. Εἶναι τὸ φῶς ποὺ μπορεῖ νὰ δώσει ἐλπίδα ἐκεῖ ὅπου ὅλα μοιάζουν χαμένα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀναστήσει καρδιὲς πληγωμένες καὶ κουρασμένες ἀπὸ τὶς δοκιμασίες τῆς ζωῆς.

Ὅμως τὸ φῶς ποὺ ἔφερε ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμον δὲν ἀρκεῖ ἀπλῶς νὰ τὸ δοῦμε ἢ νὰ τὸ θαυμάσουμε. Πρέπει νὰ τὸ δεχθοῦμε μέσα μας. Νὰ τὸ κάνουμε τρόπο ζωῆς. Νὰ φωτιστοῦμε ἀπὸ τὸ ταπεινὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνος ποὺ ἦταν ὁ Δημιουργὸς τοῦ κόσμου, σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἐποχῆς Του καὶ κάθε ἐποχῆς, γεννήθηκε μακριὰ ἀπὸ δόξες καὶ μεγαλεῖα, γιὰ νὰ μᾶς δείξει ὅτι ἡ ἀληθινὴ δύναμη δὲν βρίσκεται στὰ ὅπλα ἀλλὰ στὴν ταπείνωση καὶ ἡ πραγματικὴ δόξα δὲν κατοικεῖ στὸν πλοῦτο ἀλλὰ στὴν ἀγάπην. Ὁ Χριστὸς δὲν ἦλθε γιὰ νὰ κατακτῇ ἀλλὰ γιὰ νὰ διακονήσει. Δὲν ἦλθε νὰ ἀπαιτήσῃ ἀλλὰ νὰ προσφέρει, νὰ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ ἀγαπηθεῖ. Αὐτὴ εἶναι ἡ λάμψη τῆς θεϊκῆς Του παρουσίας καὶ τὸ φῶς ποὺ ἔφερε στὸν κόσμον.

Τὰ Χριστούγεννα μᾶς καλοῦν νὰ ἀνοίξουμε τὶς καρδιές μας σὲ αὐτὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Νὰ ἐπιτρέψουμε στὸν τεχθέντα Κύριο νὰ καθοδηγήσῃ τὰ βήματά μας, νὰ μεταμορφώσῃ τὶς σχέσεις μας, τὰ σπίτια μας, τοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς ἐλπίδες μας. Κάθε φορὰ ποὺ συγχωροῦμε, κάθε φορὰ ποὺ δείχνουμε ἔλεος, κάθε φορὰ ποὺ προσφέρουμε χωρὶς

νὰ ζητοῦμε ἀνταπόδοση, τὸ φῶς γεννιέται ξανὰ μέσα μας. Καὶ τότε τὰ Χριστοῦγεννα παύουν νὰ εἶναι μιὰ ἐξωτερικὴ ἐορτὴ καὶ γίνονται ἓνα ἐσωτερικὸ γεγονός, μιὰ προσωπικὴ Βηθλεέμ. Ἰδιαίτερα σὲ αὐτὸν τὸν κόσμο ποὺ ἀλλάζει γρήγορα, ὅπου πολλὰς φορὲς κυριαρχεῖ ἡ σύγχυση καὶ ἡ ἀποξένωση, ἀπαιτεῖται νὰ εἴμαστε φορεῖς τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ φωτός. Νὰ γίνουμε φωτεινοὶ φάροι γιὰ ὅσους βρίσκονται ἀκόμα στὸ σκότος τῆς ἄγνοιας καὶ τῆς ἀπιστίας. Νὰ προσφέρουμε κουράγιο, ἀνθρωπιά καὶ ἀγάπη σὲ ὅσους δυσκολεύονται. Νὰ στηρίξουμε μὲ διακριτικότητά τοὺς ἀδύναμους, τοὺς ἄρρωστους, τοὺς ἡλικιωμένους, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βιώνουν μοναξιά ἢ οἰκονομικὲς δυσκολίες. Ἐτσι μόνον θὰ τιμήσουμε πραγματικὰ τὸ μήνυμα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἀδελφοί μου,

«Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε!». Ὁ Χριστὸς γεννιέται γιὰ ὅλους μας. Ὡς Τὸν ὑποδεχθοῦμε μὲ καθαρὴ καρδιά. Ὡς ἀφήσουμε τὸ φῶς Του νὰ διαλύσει κάθε σκοτάδι ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπάρχει στὴ ζωὴ μας. Ὡς πορευτοῦμε στὸ νέο ἔτος μὲ ἐλπίδα, ἐμπιστοσύνη καὶ πίστη ὅτι ὁ Κύριος εἶναι μαζί μας, ὁδηγὸς καὶ συνοδοιπόρος στὴ ζωὴ μας. Εὐχομαι ἀπὸ καρδιᾶς πρὸς ὅλους ἀνεξαιρέτως, ἰδιαιτέρως δὲ πρὸς τοὺς ἀσθενοῦντες καὶ δοκιμαζόμενους ἀπὸ πένθός ἢ ἀνέχεια ἀδελφούς μας, τοὺς ἀποδήμους, τοὺς ναυτιλλομένους καὶ τοὺς ταξιδεύοντες, τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν, τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ναξίους, Παρίους καὶ Ἀντιπαρίους τὸ Φῶς τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ νὰ καταυγάζει τὶς ψυχές σας καὶ νὰ γεμίζει κάθε μέρα τοῦ βίου σας μὲ εἰρήνη, χαρὰ καὶ εὐλογία. Καὶ ὁ τεχθεὶς Ἰησοῦς νὰ σᾶς χαρίζει ὑγεία ψυχῆς καὶ σώματος καὶ νὰ πλημμυρίζει τὴν ζωὴ σας μὲ τὰ ἐγκόσμια καὶ ὑπερκόσμια ἀγαθὰ Του.

Χρόνια πολλά, εὐλογημένα, εἰρηνικὰ καὶ ἁγιασμένα!

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον,

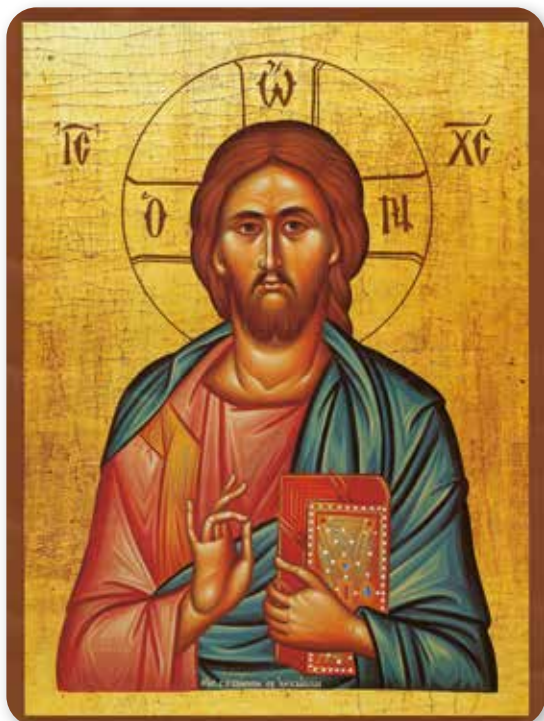
Ὁ Ἐπίσκοπός σας

† Παρναξίας Καλλινίκος

† Ο ΠΑΡΝΑΞΙΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ἡ Χώρα τοῦ Ἀχωρήτου

Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου,
Καθηγουμένου Ἱ. Μονῆς Φανερωμένης Νάξου

Ἡ ὁρθόδοξη ὑμνογραφία ἀπέδωσε στὸν Χριστό μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ ποιητικές καὶ βαθιὰ συμβολικές προσωнуμίες: εἶναι ἡ Χώρα τοῦ Ἀχωρήτου.

Ἡ φράση εἶναι μιὰ ποιητική ἀντίφαση, ἓνα παράδοξο. Διότι ἀχώρητο εἶναι κάτι πού δέν μπορεί νά περιγραφεῖ, νά συλληφθεῖ ἢ νά περιεχθεῖ στὸν χῶρο ἢ στό ἀνθρώπινο νοητικό πεδίο. Ἐν προκειμένῳ, ὁ Θεὸς ὡς Ἀχώρητος, δέν μπορεί νά χωρέσει σέ καμμία διάσταση, νά προσδιοριστεῖ ἢ νά περιοριστεῖ.

Ἡ Χώρα, ὅμως, δηλώνει τὸν τόπο, τὴν περιοχὴ, τὸ διάστημα. Ποιὰ εἶναι ἡ Χώρα στὴν περι-

πτωση τοῦ Χριστοῦ; Τό ἔμψυχο σῶμα Του, ἡ περιγραφτὴ ἀνθρώπινη φύση. «Ἀπερίγραπτος ὢν, ἐκὼν περιγράφεται», γίνεται Χώρα. Καὶ αὐτὴ ἡ περιγραφτὴ καὶ ψηλαφητὴ Χώρα, τό σῶμα, χωρᾷ τὸν ἀχώρητο.

Δέν ἀποδίδεται ὅμως μόνο στὸν Χριστό. Ὁ Ἀχώρητος Θεὸς ἀποκτᾷ τὴ χώρα Του, ὅταν κλείνεται στὸν κόλπο μητέρας ἀνθρώπινης, ἡ ὁποία τοῦ δίδει τὴ Χώρα, τὴν ἀνθρώπινη φύση, τοῦ τὴν προσφέρει στὴν ὠραιότητά της, ὅπως ἐκεῖνος τὴν ἔπλασε. Χώρα λοιπὸν τοῦ Ἀχωρήτου μπορεί νά ὀνομασθεῖ καὶ ἡ Θεοτόκος.

Χώρα, λοιπὸν, εἶναι τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Χώρα εἶναι καὶ ἡ Θεοτόκος πού φέρει τὸν Χριστό.

Χώρα, ὅμως, τοῦ Ἀχωρήτου εἶναι καὶ κάθε ἄνθρωπος πού ἐνώνεται μέ τὸν Χριστό. Ἄς θυμηθοῦμε τὴν εὐαγγελικὴ περικοπὴ πού διαβάζου-

με στή μεγάλη Παράκληση καί στίς θεομνηστικές ἐορτές. Μιά γυναίκα λέγει στόν Χριστό: «Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καί μαστοί οὗς ἐθήλασας». «Μενοῦνγε (βεβαίως, ἀλλά)», ἀπαντᾷ ὁ Ἰησοῦς, «μακάριοι οἱ ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί φυλάσσοντες αὐτόν» (Λουκ. 11, 27-28). Ὅσοι ἀκούν καί φυλάσσουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ εἶναι «μπτέρα καί ἀδελφοί του», μᾶς λέει σέ ἄλλη περίσταση (Λουκ. 8,21). Ζητᾷ, δηλαδή, νά ταυτιστοῦμε μέ τή μπτέρα Του, ζητᾷ νά χωρέσει ὁ Ἰδιος καί νά κατοικήσει μέσα μας, νά γίνουμε καί ἐμεῖς χώρα Του, τό Πνεῦμα Του νά μᾶς ἐπισκιάσει, καί ἡ ἐνέργειά Του νά ἐνωθεῖ μέ τή δική μας ἐνέργεια.

Δέν εἶναι Ἐκεῖνος μόνο πού ζητᾷ. Τό ζητᾷμε καί ἐμεῖς. Εἴμαστε προικισμένοι μέ μία τεράστια δύναμη πού λέγεται ἐπιθυμία. Αὕτη ἡ ἐπιθυμία εἶναι ἄπειρη, δέν ικανοποιεῖται μέ τίποτε λιγότερο ἀπό τό ἄπειρο. Γι' αὐτό καί ὅταν προσπαθοῦμε νά τήν ξεδιψάσουμε μέ μικρές ἢ μεγάλες χαρές, τότε βιώνουμε τό ἀνικανοποίητο. Ὅταν, ὅμως, ὅλη αὕτη τή δύναμη τήν κατευθύνουμε στήν ἀναζήτησή Του, τότε Ἐκεῖνος ἀποκαλύπτεται καί μᾶς δίδει τήν ἀληθινή πληρότητα.

Ποιά εἶναι τά ἐνεργήματα καί ἐκδηλώματα αὐτῆς τῆς ...ἀναβάθμισης; Ὁ ἅγιος Μακάριος στίς Πνευματικές Ὁμιλίες του ἀναφέρεται σέ αὐτό, δίνοντας εἰκόνες ἀπό τόν κοσμικό βίον: Ἄλλοτε εἶναι σάν νά εὐφραίνεσαι σέ βασιλικό δεῖπνο, ἄλλοτε νιώθεις ἐλαφρότητα σώματος, ἄλλοτε βρίσκεσαι σέ μέθη, ἄλλοτε κλαῖς καί δέσσαι γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καί καίγεται ἡ καρδιά γιά ὅλη τήν κτίση, ἄλλοτε νιώθεις μιὰ ξένη δύναμη πού σέ κάνει νά ὑποτάσσεις τοὺς ἐχθρούς σου, δηλαδή τά πάθη καί τοὺς δαίμονες, ἄλλοτε ἀναπαύεσαι σέ πολλή εἰρήνη καί ἐσωτερική ἡσυχία, ἄλλοτε ἀποκτᾷς γνώση καί διάκριση, ἄλλοτε νιώθεις ὅτι εἶσαι κατώτερος ἀπό ὅλη τήν κτίση, κι ἄλλοτε νιώθεις σάν ἕνα ὅποιοσδήποτε ἄνθρωπος, χωρίς τίποτε τό ἰδιαίτερο, ἀπλᾶ ἄνθρωπος πού ζεῖ σύμφωνα μέ τήν εὐγένεια τῆς φύσεώς του.

Τί γίνεται, ὅμως, ὅταν μᾶς παρασέρνει τό lifestyle, ὅταν δέν καταλαβαίνουμε ὅτι ἡ ἐπιθυμία μᾶς ἔχει δοθεῖ γιά νά ἐπιθυμοῦμε τόν Θεό; Τότε ὁ Ἀχώρητος δέν βρίσκει χώρα σέ μᾶς. Κι οὔτε τόν θέλουμε πραγματικά ἐντός τῶν ὁρίων τῆς προσωπικῆς μας ζωῆς. Μπορεῖ νά θέλουμε νά τόν παρακαλοῦμε ἀλλά ὄχι νά τόν συναντήσουμε. Νά τοῦ μιλάμε, ἀλλά ὄχι νά ἀκούσουμε τή φωνή του. Λέγει ὁ ἅγιος Ἀμφιλόχιος τῆς Πάτμου ὅτι ὁ Χριστός κρούει, καί μερικοί τοῦ ἀνοίγουμε τήν πόρτα καί τοῦ λέμε, κάτσε στόν προθάλαμο γιατί ἔχω κάτι δουλειές στό σπίτι. Καί ἐνῶ τόν

ἀφήνουμε ἐκεῖ, νομίζουμε ὅτι τοῦ ἔχουμε ἀνοίξει τὴν καρδιά μας. Σέ τέτοιες περιπτώσεις ὁ ἀχώρητος δέν χωρᾷ. Καί τότε ὁ πόνος αὐξάνει διαρκῶς στή ζωή μας. Καί ὅσο αὐξάνει ὁ πόνος, προσπαθοῦμε νά τόν ξεχάσουμε εἴτε μέ φευγαλέες χαρές, μέ ψέμματα καί παραγεμίσματα, εἴτε προκαλώντας πόνο στοὺς ἄλλους.

Ἄν, ὅμως, εἶναι πάντα ἀνοιχτά, πάντα ἄγρυπνα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, καί ἂν ἡ ἐπιθυμία κατευθυνθεῖ πρὸς τόν Θεό, τότε ὅλη ἡ ὑπαρξή μας θά εἶναι φῶς καί ὅλη ὁφθαλμός, ὅλη χαρά, ὅλη ἀγάπη, ὅλη εὐσπλαγχνία, ὅλη Πνεῦμα Θεοῦ. Αὐτό γίνεσαι ὅταν δέχεσαι τή δωρεά τοῦ Χριστοῦ, μέ τή φύση σου ἐμπλουτισμένη ἀπό τή θεότητα νά μεταμορφώνεται, νά σταυρώνεται καί νά ἀνασταίνεται, καί μάλιστα συνεχῶς ἐπεκτεινόμενη σέ μιά ἀέναν πρόοδο, γιατί ὁ Θεός εἶναι Ἀχώρητος, καί ἡ γνώση Του πάντα θά αὐξάνει, τό ἴδιο καί ἡ μετοχή στίς ἐνέργειές Του.

Ἀπό τήν ἱστορία τοῦ Ἀργοκοιλίου

(Κείμενο τῆς Αἰκατερίνης Ἐλευθερίου-Καστρινέλλη, ἀπό τό 2ο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «Ἀργοκοιλιώτισσα ἡ Παναγία τῆς Νάξου»)

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΑΣ

«Παναγία μου Ἀργοκοιλιώτισσα, βοήθησέ μας κι ἐγώ ξυπόλητη θά ῥθῶ στή Χάρη σου».

Ἀὐτά τά λόγια ἄκουγα συχνά ἀπό μικρή, πότε ἀπό τή συγχωρεμένη τή μάνα μου, πότε ἀπό τίς θεῖες μου καί πότε ἀπό διάφορες γειτόνισσες, ὅταν ἐδῶ καί χρόνια μέναμε ἀκόμα στό χωριό μου, τήν ὁμορφὴ Ἀπεύρανθο τῆς Νάξου. Καί τοῦτο γιατί δέν ἦταν λίγες οἱ φορές, πού οἱ ἀρρώστειες, οἱ σοβαροὶ κίνδυνοι καί οἱ μεγάλες ἐλλείψεις ἔφερναν τοὺς ἀνθρώπους στήν ἀπελπισία, στό ἀδιέξοδο. Κι ὅταν ἐρχόταν ἡ χάρη τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας, ἄρχιζε ἡ ἐκπλήρωση τῶν ταμάτων. Καί οὐρές οἱ γυναῖκες πού τραβοῦσαν γιά τ' Ἀργοκοῖλι μέ τίς λαμπάδες καί τά κεριά, μέ τά μπουκάλια τό λάδι, μέ τίς εὐλογιές καί τά πρόσφορα.

Ὅλα αὐτά τά ζοῦσα μηχανικά, ὥσπου ἓνα σοβαρό περιστατικό, πού ἦρθε ἀναπάντεχα στό σπίτι μας, μ' ἔκανε νά νιώσω βαθιά τί κρύβουν τά λόγια πού στήν ἀρχὴ ἀνέφερα.

Ἦταν ἀνοιξη τοῦ 1945 ὅταν ἡ ἀδελφὴ μου ἡ Μαρία ἀρρώστησε βαριά. Εἶχε βγάλει στά χέρια καί στά πόδια κάτι σάν ψώρα, σάν ἔκζεμα. Ὅσα

φάρμακα, ὅσες ἀλοιφές κι ἂν χρησιμοποιήσαμε, δέν ἔφερναν κανένα ἀποτέλεσμα. Ποῦ νά βάλει παπούτσια ἢ κάλτσες... Ὅλο τό πόδι ἀπ' τόν ἀστράγαλο καί κάτω ἦταν μία κόκκινη πληγή ἀπ' ὅπου ἔτρεχε αἷμα καί πύον. Οἱ γιατροί σήκωσαν τά χέρια ψηλά. Ὅλα τά πρακτικά φάρμακα βγῆκαν ἄχρηστα. Πάνω στήν ἀπελπισία της ἡ μάνα μου τήν ἔταξε στήν Ἀργοκοιλιώτισσα. «Παναγία μου Ἀργοκοιλιώτισσα, κάνε τό παιδί μου καλά καί ἐγώ θά ῥθῶ ξυπόλυτη στή χάρη σου». Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού τά λόγια αὐτά δέν τ' ἄκουγα μηχανικά. Τ' ἄκουγα μέν ἀπό τό στόμα τῆς μάνας μου, ὅμως ἀκουμποῦσαν καί τή δική μου καρδιά, ἦταν καί δική μου σκέψη.

Τό ἀπόγευμα τῆς Νιᾶς Πέμπτης ξεκίνησαν ἀπ' τό χωριό. Ἡ μάνα μου ξυπόλυτη καί ἡ ἀδερφή μου καβάλα στό μουλάρι ἐνός γείτονα. Πόση ὥρα ἔκαναν νά φτάσουν δέν γνωρίζω. Ἐκεῖνα πού θυμᾶμαι εἶναι πώς μόλις ἔφτασαν, προσκύνησαν, ἄναψαν τά κεριά τους, καί ἄλειψαν τά χέρια καί τά πόδια τῆς ἀδερφῆς μου μέ λάδι ἀπ' τό καντήλι τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας καί μέ χῶμα ἀπ' τήν Ἀγία Εὐρεση. Τό βράδυ ἔμειναν στά κελιά. Τό πρωῒ πού ξύπνησαν, οἱ πληγές ἄρχισαν «νά παίρνουν πίσω», πού λέμε. Ὅλες οἱ γυναῖκες ἄρχισαν τότε νά σταυροκοποιοῦνται. Τό θαῦμα εἶχε γίνει! Σέ λίγες μέρες χωρίς φάρμακα, χωρίς ἀλοιφές, τά χέρια καί τά πόδια τῆς ἀδερφῆς μου ἔγιναν ἐντελῶς καλά, μέχρι πού φόρεσε κάλτσες καί παπούτσια.

Ἀπό τότε κάθε χρόνο ἡ συγχωρεμένη ἡ μάνα μου δέν ξεχνοῦσε τό τάμα της. Ὅταν μεγάλωσα κι ἔκανα παιδιά, τή συντρόφευα κι ἐγώ στό Ἀργοκοίλι, γιατί εἶχα τάξει κι ἐγώ τό παιδί μου στή Χάρη της.

Ἡ Εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ

Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου Δαρδανοῦ

Πρωτοσυγγέλλου Ἱ. Μ. Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης

Ἡ εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ στηρίζεται στή μαρτυρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς παραδόσεως τῆς ἐκκλησίας μας καθὼς καὶ στήν πλούσια λειτουργικὴ ὑμνολογία τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων.

Ὁ Ὀρθόδοξος ἀγιογράφος τῆς εἰκόνας τῆς Γεννήσεως, πιστὸς στὰ δόγματα τῆς ἐκκλησίας ἔχει δυὸ σκοπούς: νὰ δείξει τὴν θεανθρώπινη φύση τοῦ Κυρίου μας ποὺ ἀληθινὰ σαρκώθηκε ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία καὶ νὰ ὑποδηλωθεῖ ὁ πανηγυρισμὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ γενικότερα ὅλης τῆς κτίσεως πρὸς τὸν Δημιουργό της. Σύμφωνα μὲ ὅσα διηγεῖται ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ἡ Παναγία «ἔτεκεν τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτόν καὶ ἀνέκλινεν αὐτόν ἐν τῇ φάτνῃ».

Ἡ εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ περιέχεται μυστηριακὰ στὸ ὄνειρο τοῦ Ναβουχοδονόσορα καὶ ἐξηγεῖται προφητικὰ ἀπὸ τὸν προφήτη Δανιὴλ (κεφ. 2). Ὁ βράχος ποὺ ξεριζώθηκε ἀπὸ τὸ ὄρος χωρὶς νὰ τὸν ἀγγίξει ἀνθρώπινο χέρι καὶ κατέστρεψε τὸ μεγάλο εἶδωλο, εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Συνήθως στήν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ὁ Σωτὴρας ἔχει μία κάποια εἰκονικὴ ὁμοιότητα μὲ τὴν πέ-

τρα πού νίκησε καί κατέστρεψε τόν τρομερό ἀνθρώπινο ἐγωισμό ὑπό τή μορφή τοῦ εἰδώλου.

Τό Παιδίον ἀναπαριστάνεται στό μέσο τῆς εἰκόνας, σπαργανωμένο τό μέγεθός του εἶναι ἐξαιρετικά μικρό. Συχνά, λόγω τῶν διαστάσεών της, ἡ ἀναπαράσταση τοῦ Σωτήρα εἶναι πιό μικρή ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα πρόσωπα τῆς εἰκόνας, κι ὅμως, παρ' ὅλα αὐτά παραμένει ἡ εἰκόνα τοῦ Κυρίου – ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Μέσα στήν εἰκόνα ὁ Σωτήρας καταλαμβάνει τή βασιλική θέση τοῦ Δεσπότη.

Ὡστόσο, ἡ Θεοτόκος εἰκονίζεται πιό μεγάλη ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα πρόσωπα τῆς εἰκόνας κι ἐδῶ εἶναι ἀκριβῶς πού ἐρμηνεύεται ἡ προφητεία τοῦ Δανιήλ, διά μέσου τοῦ ὀνείρου τοῦ Ναβουχοδονόσορα. Ὁ τύπος τοῦ ὄρους καί τοῦ βράχου πού ξεριζώθηκε ἀπό μόνος του εἶναι ἡ προφητική εἰκόνα τῆς ἀειπαρθενίας τῆς Θεοτόκου. Εἶναι μισοξαπλωμένη καί μισοκαθισμένη καί ἡ στάση της ἀνάλαφρη γιά νά τονιστεῖ ἡ ἀπουσία τοῦ πόνου καί ἡ παρθενική γέννηση τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ χρόνος πού προηγεῖτο τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἦταν γεμάτος ἀπό τό βαθύ αἶσθημα ἑνός ἀπροσδιόριστου κακοῦ... Κάθε στιγμή αἰσθανόταν κανεῖς τήν ἀβεβαιότητα αὐτοῦ τοῦ χρόνου. Οἱ λαοί πού ἔζησαν πρὶν τή Σάρκωση τοῦ Χριστοῦ βρίσκονταν σέ μία συνεχή κίνηση. Ἡ πνευματική κληρονομιά τῶν λαῶν δέν διατηροῦσε μία στατική ἰδιαιτερότητα, ἀλλά ἐμπλουτιζόταν καί ἔνωνε διαφορετικά στοιχεῖα. Οἱ πολιτισμοί διαφορετικῶν λαῶν εἰσέδυσαν, ἐπηρέαζαν καί μετέβαλαν ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Ὁ κόσμος πρὶν ἀπό τή Γέννηση τοῦ Χριστοῦ μοιάζει μέ καλοοργανωμένο χωράφι, ἔτοιμο νά λάβει τόν σπόρο τῆς αἰώνιας ζωῆς – ἀπαρχή τοῦ μέλλοντος Αἰῶνος.

Ἡ φάτνη εἰκονίζεται μέσα σέ σκοτεινό σπήλαιο. Τό μαῦρο σπήλαιο συμβολίζει τόν κόσμο πού ἦταν σκοτισμένος ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἐπίσης συμβολίζει τόν Ἄδην. Ἐτσι, γιά νά πλησιάσει τήν ἄβυσσο ὁ Χριστός τοποθετεῖ μυστικά τή γέννησή Του στό βάθος τοῦ χάσματος, ὅπου τό κακό ζεῖ στήν τελευταία του πυκνότητα. Ὁ Χριστός, τό Φῶς τοῦ κόσμου, εἶναι ὁ καθήμενος «ἐν σκότει καί σκιᾷ θανάτου». Ἡ φάτνη, τό σπήλαιο, τά σπάργανα εἶναι ὅλα δείγματα τῆς κένωσης τῆς θεότητας καί τῆς ἄκρας ταπεινώσεως. Μέσα στό σπήλαιο εἰκονίζονται ἕνα βόδι καί ἕνας ὄνος. Ὁ ἀγιογράφος ἐμπνέεται ἀπό τήν προφητεία τοῦ Ἡσαΐα «ἔγνω βούς τόν κτησάμενον καί ὄνος τήν φάτνην τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Ἰσραὴλ δέ μέ οὐκ ἔγνω».

Ἡ γῆ στήν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως δέν παρουσιάζεται ὁμαλή κι ἐπίπεδη, ὅχι εἶναι γεμάτη κίνηση, τινάγματα, λόφους, σκάμματα. Ἡ κίνηση αὐτή θυμίζει τά κύματα τῆς θάλασσας. Κι αὐτό τό ὀρεσίβιο στοιχεῖο, τό ἐπικίνδυνο, τῆς γήινης ἐπιφάνειας, δέ μαρτυρεῖ μόνο τόν ἐπικίνδυνο χαρακτήρα τοῦ συγκεκριμένου τόπου κοντά στήν Ἱερουσαλήμ, ἀλλά καί ἓνα ἄλλο μυστικό καί γενικότερο νόημα. Ἡ γῆ ἀναγνώρισε τήν ἔλευση τοῦ Σωτήρα καί ἀνταποκρίθηκε σ' αὐτήν ἀναγεννώμενη κι ἀναζωογονούμενη σάν ἓνα φύραμα ἄρχισε νά ζυμώνεται, διότι ἔνωσε μέσα της τή μαγιά τῆς αἰώνιας ζωῆς. Κι αὐτές οἱ κυματιστές ἀναδιπλώσεις τῆς γῆς καί τά τινάγματα τοῦ ἐδάφους γύρω ἀπό τό σπήλαιο δέν εἶναι ἄδεια, ἀλλά γεμάτα ἀπό τήν κατανόηση καί τή χαρά τοῦ γεγονότος.

Συνήθως, στίς εἰκόνες τῆς Γεννήσεως εἰκονίζονται ἐπίσης οἱ ἄγγελοι, οἱ μάγοι καί οἱ βοσκοί. Οἱ ἄγγελοι, ὡς οἱ πρῶτοι ἀγγελιαφόροι καί μαρτυρες τῆς Καλῆς Ἀγγελίας τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, οἱ μάγοι καί οἱ βοσκοί, ὡς τό ἀνθρώπινο γένος πού καλεῖται νά προσκυνήσει τόν Χριστό. Σημειωτέον, ὅτι οἱ μάγοι καί οἱ βοσκοί δέν συνθέτουν μία κοινή σύναξη καί αὐτοί καθεαυτοί δέν βρίσκονται κοντά μεταξύ τους.

Οἱ βοσκοί παρουσιάζουν τόν ἐκλεκτό Ἰουδαϊκό λαό, ὁ οὐρανός ἀνοίξε γι' αὐτούς καί ἡ σύναξη τῶν ἀγγέλων πού ψάλλουν ᾠδή στόν Θεό ἔγινε ὁρατή. Ἐκλήθησαν νά προσκυνήσουν τόν Χριστό στό ὄνομα τοῦ Ἰσραήλ. Δέχτηκαν κατευθεῖαν ἀπό τοὺς ἀγγέλους τήν Καλή Ἀγγελία.

Οἱ μάγοι πού εἶναι ἡ κορυφή τοῦ ἐθνικοῦ κόσμου καί ἀνυψώνονται στό ὑψηλό ἐπίπεδο τῆς βαθιᾶς κατανοήσεως τοῦ νοήματος τῆς Γεννήσεως μέ ἓναν τρόπο ὅχι ἀπλό, ἀλλά δύσκολο καί σύνθετο κι ἔρχονται νά προσκυνήσουν τόν Χριστό, ὅχι ἀπό μέρη κοντινά, ἀλλά πολύ μακρινά· κατά τήν ὀρθόδοξη παράδοση, ἀπό τήν Περσία ἡ πορεία τῶν μάγων, πού ὁδηγοῦνται ἀπό ἓνα ἄστρο, εἶναι δύσκολη καί μακρινή. Δέν ὁδηγήθηκαν ἀπό ἀγγέλους, ἀλλά ἀπό τήν κίνηση τοῦ ἀστέρος, χωρίς ἐδῶ νά ἀποκαλυφθοῦν τά πάντα.

Ἔτσι, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει ὅτι τό ἀστέρι πού ὁδηγοῦσε τοὺς μάγους στή Βηθλεέμ δέν ἦταν ἓνα ἀπλό ἀστέρι, ἀλλά ἓνας ἄγγελος πού ἀκτινοβολοῦσε σάν ἄστρο καί ὁδηγοῦσε τοὺς μάγους τῆς ἀνατολῆς στήν προσκύνηση τοῦ Χριστοῦ. Τό ἄστρο τῆς Βηθλεέμ διατηρήθηκε σάν σύμβολο, ὅχι μόνο στίς εἰκόνες τῆς Γεννήσεως, ἀλλά καί στή θεία λειτουργία. Ὄταν τελιώνει ἡ προσκομιδή, τοποθετεῖ ὁ ἱερέας στόν «δίσκο» τόν «ἀστέρα» πάνω ἀπό τόν ἀμνὸ τοῦ ὑψωθέντος καί εὐλογη-

θέντος ἄρτου. Αὐτός ὁ ἀστέρας εἶναι σέ ἀνάμνηση ἐκείνου πού στάθηκε πάνω ἀπό τή φάτνη, ὅπου ἀνακλίθηκε τό θεῖον βρέφος. Καί τό μανουάλι πού τοποθετεῖται, τήν παραμονή τῶν Χριστουγέννων, στή μέση τῆς ἐκκλησίας, συμβολίζει τό ἄστρο τῆς Γεννήσεως. Ἡ μοναδική ἀκτίνα πού ἐξέρχεται ἀπό τόν οὐρανό καί καταλήγει στό σπήλαιο πάνω ἀπό τό βρέφος, σημαίνει τήν μία οὐσία τοῦ Θεοῦ, ἀλλά χωρίζεται σέ τρεῖς λάμπεις, γιά νά προσδιορίσει τήν συμμετοχή τῶν τριῶν προσώπων στήν θεία οἰκονομία τῆς σωτηρίας. Τό ἄστρο εἶναι τό μυστικό ἀρχέτυπο τοῦ Χριστοῦ, ὅπως μαρτυρεῖται στήν Ἀποκάλυψη: «Εἶμαι ρίζα καί ἀπόγονος τοῦ Δαβίδ – Ὁ φωτεινός καί πρωῒνός ἀστέρας».

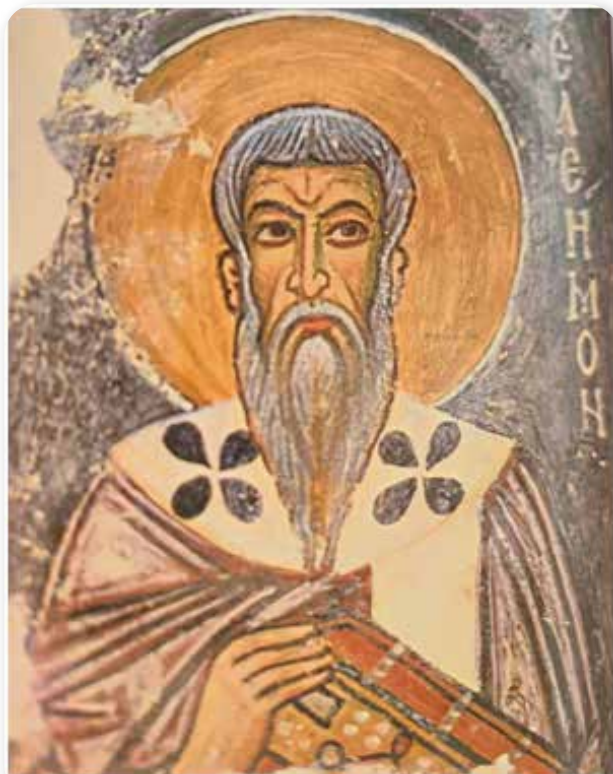
Συνήθως, παρουσιάζουν στήν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τόν Ἰωσήφ, τόν μνηστήρα τῆς Παρθένου, σκυμμένον ἀπό θλίψη, βασανιζόμενον ἀπό ἀμφιβολίες, μή ὄντας σέ θέση νά ἀφομοιώσει τό μυστήριο τῆς Γεννήσεως υἱοῦ ἀπό Παρθένο. Μπροστά του στέκεται ὁ δαίμων μέ τή μορφή ἑνός γέρου βοσκοῦ, πού δοκιμάζει νά ταραξεί τόν Ἰωσήφ. Εἶναι χαρακτηριστικό πολλῶν εἰκόνων τῆς Γεννήσεως ὅτι ἡ Θεοτόκος ἔχει τό πρόσωπο στραμμένο ὄχι πρὸς τόν Σωτήρα, ἀλλά πρὸς τόν Ἰωσήφ μέ μία ἔκφραση κατανόησης καί βαθιᾶς λύπης. Ἡ Θεομήτωρ μοιάζει νά θέλει νά βοηθήσει μέ ὅλες τίς δυνάμεις της τόν Ἰωσήφ· σ' αὐτή τή φροντίδα προσδιορίζεται κιόλας τό ὑπουργημά της ὡς Βασίλισσας τῶν οὐρανῶν, μεσίτριας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, αὐτῆς πού φέρει τίς θλίψεις τῶν ἀνθρώπων.

Ἀπέναντι ἀπό τόν Ἰωσήφ εἰκονίζονται δύο γυναῖκες πού ἐτοιμάζουν τό λουτρό τοῦ Θεοῦ Βρέφους. Ἡ σκηνή εἶναι ἐμπνευσμένη ἀπό τά ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια. Ἡ μαία εἶναι ἡ Σαλώμη καί ἡ ἄλλη ἡ βοηθός της, πού τίς προσκάλεσε ὁ Ἰωσήφ γιά νά βοηθήσουν τήν Θεοτόκο. Ἐδῶ πρέπει νά σημειώσουμε ὅτι ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἀναφέρει ὅτι «τό δέ νά ἱστοροῦνται γυναῖκες τινές πλύνουσαι τόν Χριστόν ἐν λεκάνῃ, ὡς ὁράται ἐν πολλαῖς εἰκόσι τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, τοῦτο εἶναι παντάπασιν ἀτοπώτατον», ἀφοῦ ἡ Θεοτόκος δέ γέννησε μέ πόνους καί ὠδίνες, ὅπως οἱ ἄλλες γυναῖκες, γιά νά χρειάζεται ἡ σκηνή τοῦ λουτροῦ.

Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας

Ἀλεξάνδρου Χριστοδούλου,
Θεολόγου

Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων,
Ἱερό Βῆμα Ἁγίου Γεωργίου
Διασορίτη, Τραγαίας Νάξου.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης γεννήθηκε στήν Ἀμαθούντα (σημερινή Παλαιά Λεμεσό) τῆς Κύπρου τόν 6ο αἰώνα μ.Χ. Οἱ γονεῖς του Ἐπιφάνιος καί Εὐκοσμία εἶχαν μεγάλη κοινωνική θέση κι ἦταν ἄνθρωποι ἐνάρετοι. Ὁ πατέρας του ἦταν κυβερνήτης τῆς Κύπρου μέ πολλά διοικητικά χαρίσματα, γι' αὐτό ἀπολάμβανε τήν ἀγάπη, τήν ἐκτίμηση καί τόν σεβασμό τοῦ λαοῦ. Ἡ μητέρα του εἶχε πλούσια ψυχικά χαρίσματα. Οἱ γονεῖς του, ὡς πιστοί χριστιανοί, ἀνέθρεψαν μέσα στήν εὐσέβεια καί τήν ἀρετή τόν Ἰωάννη. Ἐκτός ἀπό τήν κοσμική μόρφωση,

ἀγαποῦσε ἰδιαίτερα τήν μελέτη τῶν ἱερῶν γραμμάτων.

Μετά ἀπό πίεση τῶν γονέων του νυμφεύθηκε. Πολύ νωρίς ἡ γυναίκα του καί τά παιδιά του πέθαναν. Μετά τήν ὀδυνηρή στέρση ἀποφάσισε νά ἀφιερώσει τή ζωή του στόν Θεό διακονώντας τοὺς ἀδελφούς του. Στόν βίο του ἀναφέρεται ἓνα σύμβολο, πού ἔδειξε ἡ Χάρις γιά τήν μελλοντική του διαγωγή. Εἶδε στόν ὕπνο του μία ὠραία κόρη στεφανωμένη μέ κλάδο ἐλιάς, ἡ ὁποία τοῦ εἶπε: «Εγώ εἶμαι ἡ πρώτη θυγατέρα τοῦ βασιλέα. Ἄν μέ ἀγαπήσεις, ἔχω τήν δύναμη νά σέ ὀδηγήσω σ' αὐτόν». Ὁ

Ἅγιος συμπέρανε ὅτι αὐτή ἦτο ἡ Χάρις τῆς συμπάθειας καί τῆς ἐλεημοσύνης.

Τό 610 ἄρχοντες καί λαός τῆς Ἀλεξάνδρειας καλοῦν τόν Ἰωάννη νά ἀνέβει στόν πατριαρχικό θρόνο. Ὁ ἑπαρχος τῆς Αἰγύπτου, πατρίκιος Νικήτας, μεταφέρει τήν ἐπιθυμία τοῦ λαοῦ καί τοῦ αὐτοκράτορα Ἡρακλείου γιά νά ἀναλάβει τήν θέση τοῦ Πατριάρχῃ. Ὁ αὐτοκράτορας διατάσει «καί ἄκοντα πρὸς τόν θρόνον ἀναγαγεῖν τόν Ἰωάννην», δηλ. νά τόν ὀδηγήσουν στό θρόνο καί χωρίς τή θέλησή του.

Μετά τήν χειροτονία του ἔστειλε τοὺς οἰκονόμους τῆς Ἐκκλησίας καί τοὺς ἄλλους κληρικούς νά καταγράψουν τοὺς φτωχοὺς καί ζητιάνους, πού ἀποκαλοῦσε «κυρίου καί δεσπότης του». Μέ τήν εὐσπλαχνία πρὸς αὐτοὺς μᾶς βοηθεῖ ὁ Θεός νά κερδίσουμε τήν βασιλεία Του. Περισσότεροι ἀπὸ 7.500 φτωχοὶ καθημερινά θά εἶχαν τροφή καί στέγη. Οἱ ἄφθονες ἐλεημοσύνες τοῦ ἔδωσαν τήν ἐπωνυμία Ἑλεήμων. Ἐδινε ἀδιακρίτως σέ καλοὺς καί κακοὺς, σέ ἄξιους καί ἀνάξιους. Μία μέρα ἓνας φτωχὸς πού πῆρε βοήθεια, παρουσιάστηκε μεταμφιεσμένος ἄλλες τρεῖς φορές. Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ ἅγιος εἶπε νά τοῦ δώσουν δύο φορές περισσότερα λέγοντας: «Ἴσως νά εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ Σωτὴρας μου, πού ἔρχεται νά μέ δοκιμάσει». Ὅσο ἔδινε ἐλεημοσύνη τόσο ὁ Θεός πολλαπλασίαζε τίς δωρεές πού δίνονταν στήν Ἐκκλησία. Ὁργάνωσε τὸ φιланθρωπικὸ ἔργο κτίζοντας νοσοκομεῖα, πτωχοκομεῖα, ξενῶνες, μαιευτήρια, ὀρφανοτροφεῖα, συσσίτια κι ἓνα πλῆθος ἄλλα ἔργα ἀγάπης.

Τό 614 ὅταν οἱ Πέρσες κατέλαβαν τὰ Ἱεροσόλυμα μεγάλος ἀριθμὸς προσφύγων ἔφτασε στήν Ἀλεξάνδρεια. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης τοὺς δέχτηκε, τοὺς ἀνακούφισε καί ξόδεψε ὅλους τοὺς πόρους τῆς Ἐκκλησίας γιά νά τοὺς θρέψει. Ἐστειλε τρόφιμα καί σιτηρά στήν Παλαιστίνη καί ἐργάτες γιά νά κτίσουν τίς κατεστραμμένες ἐκκλησίες. Ὁ ἱστορικός καί ἀκαδημαϊκὸς Κ. Ἄμαντος γι' αὐτὸ τὸ ἔργο τοῦ Ἁγίου ἀναφέρει: «Περιέθαλπε τοὺς πρόσφυγας κατὰ τρόπον μοναδικόν, ἄγνωστον μέχρι τότε εἰς τὴν ἱστορίαν».

Ὁ ἅγιος ἦταν ὁ πρῶτος πού ἐμφανιζόταν νά βοηθᾷ τοὺς ἀρρώστους καί νά θάβει τοὺς νεκροὺς, ὅταν λιμὸς καί ἐπιδημίες ἀφάνιζαν τὴν πόλη. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο φρόντισε καί γιά τὴν κατήχηση τοῦ λαοῦ του. Ὅταν ἔγινε Πατριάρχῃς ὑπῆρχαν μόνον ἑπτὰ ναοὶ στήν Ἀλεξάνδρεια. Σέ λίγο χρονικὸ διάστημα κτίστηκαν 70 ὀρθόδοξοι ναοὶ σέ διάφορα μέρη τῆς πόλεως.

Ὁ ἅγιος ἦταν πρᾶος καὶ ἀνεξίκακος, δέν ἔκρινε κανένα, εὐχαριστοῦσε ὅσους τόν κακολογοῦσαν ἢ τόν προσέβαλλαν, ἀπέδιδε στόν ἑαυτό του τά ἁμαρτήματα πού ἤθελε νά ἐλέγξει διορθώνοντας μ' αὐτό τόν τρόπο τοὺς ὑπερήφανους, προέτρεπε τοὺς πιστοὺς νά ἔχουν ταπείνωση καὶ νά μετανοοῦν.

Ἀγαποῦσε ἰδιαίτερα τοὺς μοναχοὺς καὶ ζοῦσε μέ αὐστηρότητα.

Ἀνέλαβε τή συντήρηση δύο μοναχικῶν ἀδελφοτήτων καὶ σέ ἀνταπόδοση εἶχε ζητήσει νά προσεύχονται γι' αὐτόν καὶ τήν ἐκκλησία. Ἄν καὶ κατοικοῦσε σέ πλούσιο μέγαρο, δέν εἶχε τίποτε δικό του. Τό κελλί του ἦταν γυμνό ἀπό κάθε ἀνέση. Ὅταν ἓνας πλούσιος τοῦ προσέφερε ἓνα πολυτελές σκέπασμα, τήν ἄλλη μέρα ἔβαλε νά τό πουλήσουν, σκεπτόμενος ὅτι πολλοὶ φτωχοὶ ὑπέφεραν ἀπό τό κρύο καὶ μοίρασε τά χρήματα. Ὁ εὐεργέτης του, πού ἔτυχε νά ξαναβρεῖ τό δῶρο του στόν πάγκο τοῦ ἐμπορίου, τό ξαναγόρασε καὶ ἀνάγκασε τόν Ἰωάννη νά τό δεχθεῖ. Ἐκεῖνος, τό ξαναπούλησε γιά νά κάνει ἐλεημοσύνη. Καθώς οὔτε ὁ ἓνας οὔτε ὁ ἄλλος ὑποχωροῦσε, τό σκέπασμα ἄλλαξε πολλές φορές χέρια. Ἔτσι ὁ πλούσιος μοίρασε ἓνα σεβαστό ποσό στοὺς φτωχοὺς.

Μετά ἀπό παρακλήσεις τοῦ πατρικίου Νικήτα, ὁ ἅγιος ἀποφάσισε νά πάει στήν Κωνσταντινούπολη γιά νά δώσει τίς εὐλογίες στόν αὐτοκράτορα πού πολύ τίς ζητοῦσε. Ὅταν ἔφτασε μέ τό πλοῖο στή Ρόδο, εἶδε ἓνα φωτεινό ἄνδρα σέ ὄραμα νά τόν καλεῖ στήν Κύπρο. «Ἐλα, μὴν ἄργεῖς. Ἔλα! Ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων σέ προσκαλεῖ». Ἀποκάλυψε τό ὄραμα στόν πατρίκιό λέγοντάς του ὅτι ὁ Βασιλιάς τοῦ οὐρανοῦ τόν καλεῖ κοντά του.

Ὁ ἅγιος ἐπιστρέφει στήν Κύπρο, ὅπου καὶ ἐκοιμήθη σέ ἡλικία 64 ἐτῶν (τό 619). Λίγο πρὶν τήν κοίμησή του, εἶδε νά τοῦ φανερώνεται ἡ ἴδια εὐγενική παρθένος, πού τοῦ εἶχε παρουσιασθεῖ στήν ἡλικία τῶν δεκαπέντε ἐτῶν, λέγοντάς του ὅτι ἦταν ἡ Ἐλεημοσύνη, ἡ ὁποία παρακίνησε τόν Χριστό νά λάβει σάρκα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας μας, καὶ ὑποσχέθηκε νά τοῦ ἀνοίξει τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Στή διαθήκη του, ἓνα κείμενο σύντομο, ἀναφέρει τά ἑξῆς:

«Σ' εὐχαριστῶ, Κύριε καὶ Θεέ μου, γιατί μέ ἀξίωσες, τά δῶρα πού Σὺ μοῦ ἔδωσες, νά σοῦ τά προσφέρω πίσω. Σ' εὐχαριστῶ, ἀκόμη πού ἄκουσες τήν προσευχή μου καὶ στήν κατοχή μου τώρα πού πεθαίνω δέν ἔμεινε παρά «ἓν τρίτον νομίσματος», τό ὅποιο προστάζω νά δοθεῖ στοὺς φτωχοὺς ἀδελφούς μου. Ὅταν μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ ἔγινα ἐπίσκοπος

τῆς Ἀλεξάνδρειας, βρῆκα στά ταμεῖα τῆς ἐπισκοπῆς μου ὀκτώ χιλιάδες περίπου λίτρες χρυσοῦ. Μέ τίς γενναιόδωρες προσφορές φιλόχριστων ἀνθρώπων, κατόρθωσα νά συγκεντρώσω ἀμύθητα ποσά. Τά ποσά αὐτά, ἐπειδή ἤξερα πώς εἶναι δῶρα τοῦ βασιλέα τῶν ὅλων Χριστοῦ, τά ἐπέστρεψα μέ ἐπιμέλεια καί προσοχή στόν Θεό, στόν ὁποῖο καί ἀνήκουν. Σ' Αὐτόν παραδίδω τώρα καί τήν ψυχή μου».

Οἱ χριστιανοί τῆς Ἀμαθοῦντος κήδεψαν τό ἅγιο λείψανο μέ δάκρυα καί τιμές στόν ἱερό ναό τοῦ ἁγίου Τύχωνος. Λίγο μετά τόν θάνατό του, μύρο ἀνάβλυσε ἀπό τό σκῆνωμα τοῦ ἁγίου πρὸς ἀγαλλίαση καί παρηγοριά τῶν πιστῶν. Εἶναι ὁ πολιοῦχος ἅγιος τῆς Λεμεσοῦ.

«Γῆ καλή καί ἀγαθή»

Ἀρχιμανδρίτου π. Σωτηρίου Κοσμόπουλου,
Πρωτοσυγγέλλου Ἱ. Μ. Σάμου καί Ἰκαρίας

Εἶναι πολύ γνωστή σέ ὅλους μας ἡ εὐαγγελική διήγηση μέ τήν παραβολή τοῦ σπορέως, τήν παραβολή αὐτή μάλιστα ἐρμήνευσε ὁ Ἰδιος ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ταυτίζοντας τόν σπορέα μέ τόν ἑαυτό Του, τόν σπόρο μέ τόν λόγο Του καί τήν γῆ μέ τοὺς ἀκροατές τοῦ λόγου Του, τοὺς ὁποίους διακρίνει σέ 4 κατηγορίες:

Α. Σ' ἐκείνους, πού ἐξαιτίας τῆς ἀπιστίας τους δέν δίνουν σημασία στό λόγο Του.

Β. Σ' ἐκείνους, πού ἀκοῦν μέ χαρά ἀρχικῶς, ἀλλά δέν εἰσέρχονται στήν διαδικασία, νά προσπαθήσουν ἔστω, νά εὐθυγραμμισθοῦν μέ τό θεϊκό Του θέλημα.

Γ. Σ' ἐκείνους, πού μέ ἐνδιαφέρον ἀκοῦν καί μέ ἐνθουσιασμό ξεκινοῦν νά ζήσουν σύμφωνα μέ τό λόγο Του, ἀλλά ἐξαιτίας τῶν βιοτικῶν φροντίδων καί τοῦ ἐκκοσμικευμένου φρονήματός τους μετά ἀπό λίγο καιρό παραιτοῦνται κάθε προσπάθειας. Καί τέλος,

Δ. Σ' ἐκείνους πού μέ εὐχαρίστηση καί ἐνθουσιασμό ἀκοῦν καί πράττουν σύμφωνα μέ τό λόγο τοῦ Θεοῦ, ὥστε ὁ κόπος καί ἡ παραμικρή τους προσπάθεια νά εὐαρεστοῦν τόν Θεό καί νά ἔχει πολλαπλάσια ἀνταμοιβή σέ εὐλογία καί χάρη.

Οἱ τέσσερις αὐτές ομάδες δέν εἶναι ἰσοδύναμες. Δηλαδή, κάλλιστα θά μπορούσαμε ἂν ὅχι ὅλοι, τουλάχιστον οἱ περισσότεροι, ν' ἀνήκουμε στήν τέταρτη κατηγορία ἀποτελώντας τήν καλή κι ἀγαθή γῆ, πού καρποφορεῖ τόν σπόρο τοῦ θεϊκοῦ λόγου.

Ίσως καί νά θυμοῦνται οἱ παλαιότεροι, ὅτι τήν Κυριακή τοῦ σπορέως, οἱ πρόγονοί μας εἶχαν τήν χαριτωμένη συνήθεια νά φέρουν στήν Ἐκκλησία λίγο ἀπό τόν σπόρο, πού θά ἔσπερναν μετά ἀπό λίγο καιρό στά χωράφια τους, ὥστε νά διαβάσει ὁ Ἱερέας τήν εἰδική εὐχή, γιά νά εὐλογηθεῖ ὁ κόπος καί ὁ μόχθος τῆς καλλιέργειάς τους. Κατ' αὐτήν τήν Κυριακή δέ, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας λαμβάνοντας ἀφορμή ἀπό τήν ἐρμηνεία πού δίδει ὁ Ἰδιος ὁ Χριστός στά παραβολικά του λόγια, ξεκινᾷ ἐπισήμως καί τό νέο Ἱεραποστολικό ἔτος, τήν προσπάθεια δηλαδή γιά τήν σπορά τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων.

Στή δισχλιετή ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας, πολλοί εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀκούγοντας ἕνα κήρυγμα ἢ διαβάζοντας λίγες γραμμές ἀπό τό ἱερό Εὐαγγέλιο, ἄλλαξαν τόν τρόπο τῆς ζωῆς τους, τήν ἱστορία καί τήν βιοθεωρία τους, τήν ἰδεολογία καί τό φρόνημά τους ἀκόμη καί σώθηκαν. Βεβαίως ἐμεῖς οἱ βαπτισμένοι στό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί ὀφείλουμε νά ἐξεικονίζουμε τήν ἀγαθή γῆ, καθὼς ἔχουμε τήν ἱερή ἀποστολή ὄχι μόνο νά ἀκοῦμε τό κήρυγμα τοῦ θείου λόγου, ἀλλά νά τό ἀποδεχόμαστε καί νά τό καλλιεργοῦμε, δηλαδή νά ζοῦμε σύμφωνα μέ αὐτόν τόν καρπόν, μέ σκοπό τήν καρποφορία του γιά τήν σωτηρία μας. Τό κήρυγμα εἶναι ἀναγκαῖο συστατικό τῶν λατρευτικῶν συνάξεων, ἤδη ἀπό τά χρόνια τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Διαβάζουμε στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ὅτι οἱ πρῶτοι Χριστιανοί συγκεντρώνονταν γιά νά ἀκούσουν ἀπό τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους τήν διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου καί στή συνέχεια νά κοινωνήσουν ἀπό τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Τό θεῖο κήρυγμα λοιπόν εἶναι βασικό συστατικό στοιχεῖο τῆς θείας Λειτουργίας καί γι' αὐτό εἶναι ἕνα ἀπό τά κύρια ἔργα τοῦ Ἱερέως μετά τήν χειροτονία του.

Θά ἦταν εὐχῆς ἔργο, ἂν μπορούμε νά διαβάζουμε καθημερινά τήν Καινή Διαθήκη, ἀξιοποιώντας παράλληλα καί τίς ἄλλες εὐκαιρίες κατήχησης καί διδασκαλίας τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τίς ὁποῖες παρέχει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Ἐκτός ἀπό τό σύντομο κήρυγμα, πού θά ἀκούσουμε στή διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας, κατά τίς Κυριακές ἢ τίς ἑορτές, καλό θά ἦταν νά συμμετέχουμε καί στίς κατά τόπους Συνάξεις Ὁρθόδοξης Κατήχησης. Πρό τῆς καθιερώσεως τοῦ νηπιοβαπτισμοῦ ἡ κατήχηση τῶν Χριστιανῶν διαρκοῦσε μεγάλο χρονικό διάστημα, ὅπως ἀντιλαμβανόμαστε ἀπό τίς Κατηχήσεις τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων. Δυστυχῶς στή σύγχρονη ἐποχή, οὔτε οἱ ἀνάδοχοι, οὔτε οἱ οἰκογένειες,

οὔτε τό σχολεῖο μποροῦν νά ἀναπληρώσουν τά κενά τῆς Κατήχησης τῶν Χριστιανῶν. Ἡ εὐθύνη τῆς κατήχησης τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀφορᾷ σέ ὅλους μας καί πρωτίστως στούς Ἱερεῖς. Ἡ Κατήχηση τῶν Χριστιανῶν, ἀνδρῶν καί γυναικῶν, κατέχει πρωτεύουσα θέση στήν ποιμαντική συνείδηση καί φροντίδα τῆς Ἐκκλησίας. Σκοπός τῆς Κατήχησης εἶναι νά γνωρίζουμε ὁλοένα καί περισσότερο τήν ὀρθόδοξη πίστη καί λατρεία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας κι ἐνσυνείδητα νά συμμετέχουμε σ' αὐτήν. Ἡ Κατήχηση εἶναι ἀναγκαία διότι μᾶς παιδαγωγεῖ ἐν Χριστῷ καί μορφώνει τόν Χριστό μέσα μας. Εἶναι ὁ κόπος τῆς Ἐκκλησίας «μέχρις ὅτου ὁ Χριστός μορφωθεῖ μέσα μας», ὅπως τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολή του. Γιά τόν ἴδιο λόγο ἐπισημαίνει ὅτι ὁ Χριστός δέν τόν ἔστειλε γιά νά βαπτίζει μόνο, ἀλλά νά εὐαγγελίζεται στούς ἀνθρώπους τή σωτηρία τους.

Ἡ καθημερινότητα ἀποδεικνύει, πὼς δέν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ δέν πιστεύουν σωστά κι ὀρθόδοξα, θέτοντας ἔτσι τήν σωτηρία τοὺς ἐν ἀμφιβολῷ. Δέν εἶναι μόνο ἱερὴ ὑποχρέωση, ἀλλά καί τιμὴ μας νά μάθουμε νά πιστεύουμε ὀρθά στὸν μόνο ἀληθινὸ Θεό, τὸν Θεάνθρωπο Κύριό μας καί νά ἐργαζόμαστε σωστά γιά τήν σωτηρία, ζώντας ὀρθόδοξα τήν λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Δέν δικαιολογοῦμαστε νά ἀγνοοῦμε βασικά πράγματα καί θέματα τῆς ὀρθόδοξης διδασκαλίας, γιά τήν Παναγία, τὸν Τίμιο Σταυρὸ καί τοὺς Ἁγίους, ἢ γιά τὰ ἱερὰ Μυστήρια καί γενικά τήν Ὁρθόδοξη ζωὴ στήν πράξη. Πολλές φορές δυστυχῶς, ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, δίνουμε τήν ἐντύπωση, πὼς ἐνῶ κατέχουμε ἕνα πολύτιμο πνευματικὸ θησαυρὸ, ἐντούτοις μέ ἀδιαφορία τὸν ἐγκαταλείπουμε ἀναξιοποίητο. Ἐτσι, χάνουμε τήν εὐκαιρία νά ἀντλήσουμε ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως καί ζωῆς ἥθος, εὐγένεια, ἀρχοντιά καί ὑπευθυνότητα. Γιά νά χαιρόμαστε τήν ἀλήθεια τῆς ζωῆς καί νά πορευόμαστε στὸν δρόμο τῆς σωτηρίας. Γιά νά μάθουμε νά ἀγαπᾶμε καί νά σεβόμαστε πρῶτα τὸν Θεό καί ἀκολουθῶς τὸν ἑαυτὸ μας, τοὺς γονεῖς καί τὸν συνάνθρωπο, τήν οἰκογένεια καί τήν Πατρίδα μας, ἀξίες καί ἰδανικά, ποὺ τόσο πολὺ βάλλονται στίς μέρες μας ἰδιαιτέρως.

Δέν ἔπαυσε ποτέ ὁ πόλεμος ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του. Ἄλλοτε φανερά κι ἄλλοτε κρυφά, ὁ κόσμος πλέον δέν ἐνεργεῖ μέ κριτήριο ἀνεξίθρησκο. Ἐνεκα τῆς ὁποίας ἐλευθερίας ἢ δημοκρατίας, ἐνεργεῖ συνήθως μέ κριτήριο ἀντίχριστο καί ἀντεκκλησιαστικό. Ἀλλὰ δυστυχῶς, ἐπειδὴ μᾶς λείπει ἡ ἐμπειρία τῆς Ὁρθόδοξης ζωῆς, συμβάλ-

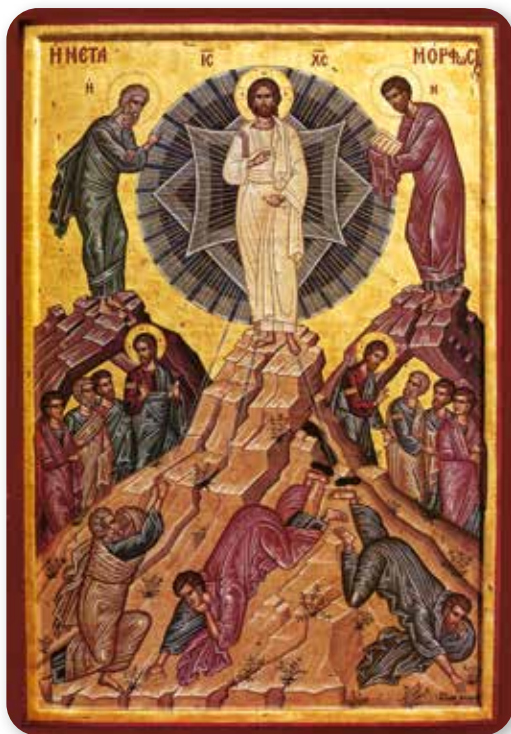
λουμε μέ τίς ἀστοχίες μας σέ ὅλη αὐτήν τήν κακοδαιμονία πού μᾶς περιβάλλει. Ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί βέβαια, Κληρικοί καί Λαϊκοί, πρέπει νά φροντίζουμε νά μήν σκανδαλίζουμε μέ τή ζωή μας καί κυρίως νά μήν κατηγοροῦμε κανένα καί γιά τίποτε. Δέν μᾶς φταίει ἡ συμπεριφορά καί τά ἥθη τῶν ἄλλων, ὅταν ἐμεῖς δέν συγκροτοῦμε σωστά τήν πνευματική μας ζωή καί δέν βιώνουμε τήν κοινωνία μέ τόν Χριστό. Γι' αὐτό ἄς μήν ἀφήσουμε τίς βιοτικές μέριμνες καί τίς συνήθειές μας νά μᾶς στερήσουν τήν κατά Χριστόν ζωή καί σωτηρία.

Ἄς ἀποφασίσουμε μέ θέρμη πνευματική καί ζέση ψυχῆς νά ἐπιδοθοῦμε στόν ἐπανευαγγελισμό τῆς πίστες μας, ἔστω γιά μία ὥρα κάθε ἐβδομάδα. Ἄς παρακινήσουμε πρὸς αὐτή τήν κατεύθυνση τά παιδιά μας, τοὺς οἰκείους μας, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους, τοὺς συνεργάτες μας. Ἐχουμε ἀνάγκη νά ἐπιδοθοῦμε στήν Ὁρθόδοξη Κατήχηση. Νά ἀκούσουμε, νά διαβάσουμε, νά ρωτήσουμε, νά μάθουμε καί ἐν τέλει νά ζήσουμε τήν ἐμπειρία τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, ἀπό αὐτή τή ζωή καί αἰωνίως.

Τό «Θαβώριο Φῶς»: Ἀντίσωμα στό σκοτάδι τοῦ κόσμου

Πρωτοπρεσβυτέρου Ἀντωνίου Χρήστου,
Ἐφημερίου Ἱ. Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Κόρμπι Βάρνς

Ἐῖναι γνωστό ὅτι στήν Ὁρθόδοξήν Ἐκκλησία ἡ γιορτή τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος, πού τιμᾶται στίς 6 Αὐγούστου, ἀποτελεῖ μία κορυφαία ἀποκάλυψη τῆς θεϊκῆς δόξας τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀληθινοῦ προορισμοῦ τῆς εἰκόνας Του, δηλαδή τοῦ ἀνθρώπου. Δέν εἶναι ἀπλῶς ἡ ἀνάμνηση ἐνός ἱστορικοῦ γεγονότος, ἀλλά μία ζωντανή ἐμπειρία τῆς θεολογίας καί τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Στό ἐπίκεντρο αὐτῆς τῆς ἐμπειρίας βρίσκεται τό «Θαβώριο Φῶς», τό ὅποιο ἀποτελεῖ πραγματικά τό ἀντίσωμα ἀλλά καί τήν ἐλπίδα στόν πνευματικό σκοταδισμό τοῦ κόσμου.

Ἡ εὐαγγελική διήγηση τῆς Μεταμορφώσεως, ὅπως καταγράφεται στούς Συνοπτικούς Εὐαγγελιστές (Ματθ. 17:1-8, Μάρκ. 9:2-8, Λουκ. 9:28-36), μᾶς μεταφέρει σέ μία κορυφαία στιγμή τῆς ἐπίγειας ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος ἀνεβαίνει στό ὄρος Θαβώρ μαζί μέ τούς τρεῖς ἐκλεκτούς μαθητές του, τόν Πέτρο, τόν Ἰάκωβο καί τόν Ἰωάννη. Ἐκεῖ, μπροστά στά ἔκπληκτα μάτια τους, συμβαίνει ἡ Μεταμόρφωση. Τό πρόσωπό του «ἔλαμψε σάν τόν ἥλιο» καί τά ἐνδύματά του «ἔγιναν λευκά σάν τό φῶς», ὅπως μᾶς λέει ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος. Αὐτό τό φῶς δέν ἦταν ἕνα φυσικό, κτιστό φῶς. Ἦταν τό ἄκτιστο φῶς τῆς Θεότητος, ἡ ἴδια ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ, πού ἔγινε ἀντιληπτή ἀπό τούς ἀνθρώπους. Μαζί μέ τόν Χριστό ἐμφανίζονται ὁ Μωυσῆς καί ὁ Ἡλίας, οἱ δύο μεγάλοι προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, συνομιλώντας μαζί Του γιά τήν «ἐξοδό» του, δηλαδή τό πάθος καί τόν θάνατό του πού

ἐπρόκειτο νά συμβεῖ στήν Ἱερουσαλήμ. Ἡ παρουσία τους συμβολίζει τή σύνδεση τῆς Παλαιᾶς μέ τήν Καινή Διαθήκη καί τήν ὁλοκλήρωση τῆς ἱστορίας τῆς σωτηρίας στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς τονίζει ὅτι ὁ Χριστός ἀνέβηκε στό ὄρος «γιά νά προσευχηθεῖ». Ἡ προσευχή εἶναι τό μέσο τῆς ἑνώσεως μέ τόν Θεό, καί μέσα ἀπό τήν προσευχή τοῦ Χριστοῦ ἀποκαλύπτεται ἡ θεϊκή του φύση. Ὁ Πέτρος, βλέποντας αὐτό τό συγκλονιστικό θέαμα, πρότεινε «νά στήσουν τρεῖς σκηνές, μία γιά τόν Χριστό, μία γιά τόν Μωυσῆ καί μία γιά τόν Ἥλια», δείχνοντας τήν ἀνθρώπινή του ἐπιθυμία νά κρατήσει καί νά μονιμοποιήσει αὐτή τήν ἐμπειρία. Τότε μία φωτεινή νεφέλη τοὺς σκέπασε, καί ἀκούστηκε ἡ φωνή τοῦ Πατέρα: «Αὐτός εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, στόν ὁποῖο εὐδόκησα. Αὐτόν νά ἀκοῦτε». Αὐτή ἡ φωνή ἐπιβεβαιώνει τή θεϊκή ταυτότητα τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ ἡ νεφέλη συμβολίζει τήν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ Μεταμόρφωση εἶναι ἔτσι μία ὁλόκληρη ἀποκάλυψη τῆς Ἁγίας Τριάδος αὐτή τή φορά ὅχι στόν Ἰορδάνη ποταμό, ἀλλά στό ὄρος Θαβώρ: ὁ Υἱός μεταμορφωμένος, ὁ Πατέρας πού μιλάει καί τό Ἅγιο Πνεῦμα στή νεφέλη.

Πέρα ὅμως ἀπό τό ἱστορικό κομμάτι τῆς ἑορτῆς τῆς Μεταμορφώσεως, περισσότερο σημαντικό εἶναι τό Θεολογικό κομμάτι. Τό Θαβώριο Φῶς, ὅπως εἶπαμε καί στήν εἰσαγωγή τοῦ ἄρθρου μας, ἔρχεται ὡς ἓνα ἰσχυρό ἀντίσωμα στό σκοτάδι τοῦ κόσμου, τό ὁποῖο δέν εἶναι μόνο ἡ ἀπουσία φωτός (γιά τήν ἀκρίβεια σκοτάδια πού βαπτίζονται ὡς φῶς) ἀλλά δυστυχῶς ἡ κυριαρχία τῆς ἁμαρτίας, τῆς φθορᾶς, καί τοῦ θανάτου. Ὁ σύγχρονος κόσμος εἶναι συχνά βυθισμένος σέ ἓνα βαθύ πνευματικό σκοτάδι, ὅπου τά ἀνθρώπινα ἐπιτεύγματα – ἡ τεχνολογία, ὁ ὕλισμός, οἱ διάφορες φιλοσοφίες – παρουσιάζονται «ὡς φῶτα» πού ὁδηγοῦν στήν εὐτυχία. Ὅμως, αὐτά τά «φῶτα» εἶναι ψεύτικα. Εἶναι σκοτάδι στό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Ὁ πλοῦτος, ἡ δόξα, ἡ ἐξουσία, οἱ ὑλικές ἀπολαύσεις εἶναι σάν φῶτα κεριῶν πού τρεμοπαίζουν σέ ἓνα σκοτεινό δωμάτιο, καί τελικά σβήνουν, ἀφήνοντας πίσω τους μεγαλύτερο σκοτάδι καί κενό. Τό Θαβώριο Φῶς, ἀντίθετα, εἶναι τό ἀληθινό φῶς πού ἐκπορεύεται ἀπό τήν ἴδια τήν πηγὴ τοῦ Φωτός, τόν Θεό. Εἶναι τό φῶς πού νικά τό σκοτάδι τοῦ Ἄδν, πού δίνει νόημα στήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη καί μᾶς ὁδηγεῖ στήν αἰώνια ζωή.

Κλείνοντας τό ἄρθρο μας, ἀγαπητοὶ Ἀναγνώστες, ὀφείλουμε νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἡ ἐμπειρία τῶν μαθητῶν στό Θαβώρ δέν ἦταν

μόνο για αυτούς. Είναι μία υπόσχεση για όλους τους πιστούς. Τό Θαβώριο Φῶς δείχνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος, δημιουργημένος «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν» τοῦ Θεοῦ, ἔχει τήν δυνατότητα νά μεταμορφωθεῖ, νά γίνεи «θεός κατά χάριν», νά θεοποιηθεῖ. Αὐτός εἶναι ὁ τελικός σκοπός τῆς Ὁρθόδοξης πνευματικῆς ζωῆς: ἡ ἔνωση μέ τόν Θεό, ἡ θέωση. Ἡ Ἐκκλησία, μέ τά μυστήρια καί τήν ἀσκητική της ζωή μᾶς παρέχει τά μέσα γιά νά καθαρίσουμε τήν καρδιά μας καί νά γίνουμε «θεατές τοῦ ἀκτίστου φωτός», ὅπως διδάσκει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς. Σέ μία ἐποχή ὅπου τό σκοτάδι τῆς ἀμφισβήτησης καί τῆς ἀδιαφορίας ἀπλώνεται, ἡ γιορτή τῆς Μεταμορφώσεως καί τό Θαβώριο Φῶς μᾶς ὑπενθυμίζουν ὅτι ὑπάρχει μία ἄλλη πραγματικότητα, μία αἰώνια ἐλπίδα πού φωτίζει τήν πορεία μας πρὸς τόν Χριστό ἢ καλύτερα καί σωστότερα ὁ Χριστός φωτίζει κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μας!

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 2026

*Πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Παροναξίας*

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

Εἶναι καθιερωμένο νὰ πανηγυρίζουμε –κάποτε ὑπερβολικὰ– τὴν ἔλευση κάθε καινούργιου χρόνου, πιστεύοντας ἐνδόμυχα ὅτι θὰ φέρει μαζί του καὶ τὴν ἐκπλήρωση τῶν προσδοκιῶν μας. Σπανιότερα, ὅμως, σκεπτόμεθα ὅτι ὁ χρόνος αὐτὸς δὲν εἶναι μιὰ ἀφηρημένη ροή, εἶναι ἡ χρονικὴ ὑπόσταση τῆς δικῆς μας ζωῆς, ἡ ὁποία δαπανᾶται μαζί του. Δανειζόμενοι τὰ λόγια τοῦ ποιητῆ, εἶναι τὸ ἀναμμένο κερί ποὺ καθένas μας παίρνει στὰ χέρια του, σύμβολο μιᾶς νέας περιόδου, ἔχοντας ἀφήσει πίσω τὸ κερί ποὺ ἔσβησε καὶ προστέθηκε στὰ προηγούμενα σβηστὰ πλέον κεριὰ τῆς ζωῆς

του. Ἀπομένουν μιὰ σειρὰ κεράκια ἀναμμένα, γιὰ ἄλλον περισσότερα, γιὰ ἄλλον λιγότερα, ὁ Θεὸς μόνο γνωρίζει πόσα. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ ἔχει τεράστια σημασία εἶναι τὸ τι κάνουμε μὲ τὴ φλόγα ποὺ παίρνουμε στὰ χέρια μας.

Ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας εἶναι ἓνα ὕφαντὸ ἀπὸ γεγονότα καὶ ἀλλαγές, καὶ ἡ διαίρεσή του σὲ ἡμέρες, μῆνες, ἔτη μᾶς ἐπιτρέπει νὰ μαθαίνουμε, νὰ προβλέπουμε, νὰ δροῦμε, νὰ θυμόμαστε καὶ νὰ φανταζόμαστε. Ὡστόσο, ὅπως ὀρθῶς εἶπαν οἱ ἀρχαῖοι, ὁ χρόνος ἀπὸ μόνος του «οὐ διδάσκει φρόνησιν», ἐὰν ἐμεῖς δὲν ἔχουμε διάθεση νὰ μάθουμε. Ἡ πάροδος τοῦ χρόνου δὲν μᾶς κάνει σοφότερους, ἐὰν ἐμεῖς δὲν μαθαίνουμε ἀπὸ τὰ λάθη καὶ τὰ πάθη μας. Ἄλλωστε, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς πολέμους, τὶς σφαγὲς καὶ τὴν κοινωνικὴ ἀδικία, πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε

ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα δὲν ἔγινε σοφότερη μὲ τὰ χρόνια. Γενικότερα, ἡ θετική ἢ ἀρνητική ἐμπειρία ποὺ ἀποκομίζουμε ἀπὸ τὸν χρόνο, ἡ ἀξιοποίησή του, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ δική μας προαίρεση.

Ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νὰ «σκοτώνουμε» καὶ νὰ «διασκεδάσουμε» τὸν χρόνο τῆς ζωῆς μας. Ὅποιος, ὅμως, ἔχει βιώσει τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπώλεια, τὴν ἀγωνία καὶ τὴν πίστη, τὴν ἀπόγνωση καὶ τὴν ἐλπίδα, ἔχει ἴσως καταλάβει πὼς δὲν ὑπάρχουν περιθώρια γιὰ μάταια ξοδέματα καὶ σπατάλες τοῦ χρόνου ποὺ μᾶς χαρίζεται.

Ὑπάρχει, ἀντίστοιχα, ἡ δυνατότητα νὰ χρησιμοποιοῦμε τὸν χρόνο ἐπενδύοντας μόνο σὲ φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅπως ὁ ἄφρων τῆς παραβολῆς, «ψυχὴ μου, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ θησαυρισμένα γιὰ πολλὰ χρόνια, φάε, πιὲς καὶ εὐφραίνου» (Λουκ. 12.16-21). Ἐκεῖνος, ὅμως, ποὺ δὲν εἶναι ἄφρων, κατανοεῖ ὅτι τὸ νόημα καὶ ἡ ἀξία βρίσκονται σὲ πράγματα μονιμώτερα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ προσφέρει τὸ κέρδος καὶ ἡ ἐξουσία.

Νόημα καὶ ἀξία ὑπάρχει μόνον ὅταν ἡ φθαρτὴ φλόγα τοῦ κερικοῦ μας γίνεται αἰώνια φλόγα. Πὼς γίνεται αὐτό; Μὲ τὸ νὰ ἀνακαλύπτουμε καὶ νὰ ἀξιοποιοῦμε ὅλα ὅσα ἀγαθὰ χάρισε ὁ Θεὸς στὴν ἀνθρώπινη φύση. Ὁ Θεὸς εὐδόκησε νὰ μᾶς δώσει ὑπαρξὴ καὶ νὰ τὴ συντηρεῖ, ἀξιώνοντας τὴν ὁλοκλήρωση τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ποὺ ἔσπειρε στὴ φύση μας: τὴ σοφία, τὴ φρόνηση, τὴ δικαιοσύνη, τὴν ἀγάπη. Αὐτὰ εἶναι ἰδιότητες τοῦ Θεοῦ ποὺ χαρίζονται καὶ σὲ ἐμᾶς. Τοῦτο, ὅμως, ὁλοκληρῶνεται ἐν Χριστῷ, ὁ ὅποιος μὲ τὴν ἑνσαρκὴ παρουσία Του ἔνωσε τὴ θεϊκὴ φύση μὲ τὴ φύση μας, καὶ μᾶς ἔδειξε τὸν τρόπο νὰ ἀξιοποιήσουμε τὶς δωρεὲς τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ ἔχει τὴ φλόγα ποὺ δίνει νόημα καὶ φῶς στὴ ροὴ τῶν γεγονότων. Στὸν Χριστὸ ἡ φλόγα τοῦ θνητοῦ μας βίου γίνεται φλόγα αἰώνια, ἄκτιστη, γιατί ὁ χρόνος καὶ ἡ φύση μας ἐνώνονται μὲ τὸ πῦρ τῆς θεότητάς Του.

Κι ὅμως, συχνὰ ἀποτυγχάνουμε. Γι' αὐτὸ καὶ στὴν κοινὴ λατρεία καθημερινὰ εὐχόμαστε «Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ μετάνοιᾳ ἐκτελέσαι». Παρακαλοῦμε τὸν Θεὸ νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ διανύσουμε τὶς ὑπόλοιπες μέρες τῆς ζωῆς μας μὲ εἰρήνη καὶ μετάνοια, εἰρήνη ποὺ εἶναι πρωταρχικὰ ἐσωτερικὴ, εἰρήνη ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὶς κακίες. Καὶ αὐτὴ ἡ εἰρήνη εἶναι καρπὸς μετάνοιας, δηλαδὴ ἐπιστροφῆς στὸν Θεό, εἰλικρινῶν ἀπολογισμῶν, καὶ τακτοποίησης τῶν ἐσωτερικῶν ἐκκρεμιοτήτων ποὺ μᾶς βασανίζουν. Ἡ μετάνοια ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ

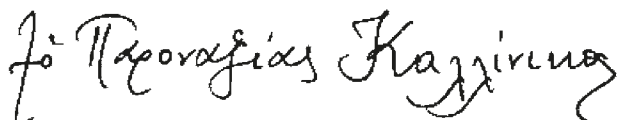
μέσο για την ἐπανόρθωση καὶ ἀξιοποίηση τοῦ ἀρνητικοῦ παρελθόντος καὶ μᾶς δίνει φτερὰ γιὰ τὸ αὔριο. Στὸ περιβάλλον αὐτὸ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς μετανοίας θὰ μπορούμε νὰ προσεγγίσουμε τὸν Θεό, καὶ νὰ μετατρέψουμε τὸν χρόνο σὲ πρόγευση αἰωνιότητος, πάνω ἀπὸ τὴν ἀβεβαιότητα καὶ τὴν ἀπρόβλεπτη ροὴ τῶν συμβάντων.

Εἶθε ὁ Χριστὸς νὰ φυλάττει τὸν ὑπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς μας εἰρηνικὸ καὶ πλήρη μετανοίας, καὶ νὰ μᾶς καθιστᾷ καθημερινὰ μετόχους τῆς ἁφθαρτὸς ζωῆς Του. Μέσα ἀπὸ τὴν κοινωνία μὲ τὸν Δημιουργὸ τοῦ χρόνου, ὡς ἐνωθεῖ ἡ ζωντανὴ φλόγα τοῦ κεριοῦ μας μὲ τὴν αἰώνια φλόγα τῆς ἀγάπης Του.

***Καλὴ χρονιά, εὐλογημένη καὶ ἀγιασμένη!
Εἰρηνικὸ, εὐφρόσυνο καὶ σωτήριο τὸ νέο ἔτος 2026!***

Μὲ θερμὲς εὐχὰς καὶ πολλὴ πατρικὴ ἀγάπη,

Ὁ Ἐπίσκοπός σας,

† Ο ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΘΑΥΜΑΣΤΕΣ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

Ἀββάς Γελάσιος, πῶς ὠφελήθηκε ἐφ' ὅρου ζωῆς ὁ κλέφτης πού τοῦ ἔκλεψε τό βιβλίο!

Διηγούνταν γιά τόν ἀββά Γελάσιο, ὅτι εἶχε ἓνα βιβλίο πού ἄξιζε δεκαοχτώ νομίσματα, γιατί ἦταν σ' αὐτό γραμμένη ὁλόκληρη ἡ Παλαιά καί ἡ Καινή Διαθήκη. Τό εἶχε βάλει στήν Ἐκκλησία, γιά νά τό διαβάξει ὁποῖος ἀδελφός ἤθελε. Κάποτε ἐπισκέφθηκε τόν γέροντα ἓνας ξενομερίτης ἀδελφός πού εἶδε τό βιβλίο καί τό ζήλεψε. Τό ἔκλεψε λοιπόν κι ἔφυγε. Καί ὁ γέροντας, μολονότι κατάλαβε αὐτό πού ἔκανε ὁ ἐπισκέπτης του, δέν ἔτρεξε πίσω του γιά νά τόν πιάσει.

Πῆγε λοιπόν ἐκεῖνος στήν πόλη καί ζητοῦσε νά τό πουλήσει. Βρῆκε κάποιον πού ἤθελε νά τό ἀγοράσει, καί τοῦ ζητοῦσε δεκαεξι νομίσματα. «Δώσε μού το πρῶτα νά τό ἐξετάσω, καί μετά θά σοῦ δώσω αὐτό τό ποσό», τοῦ εἶπε ὁ ὑποπῆφιος ἀγοραστής. Τοῦ ἔδωσε λοιπόν τό βιβλίο, καί ἐκεῖνος τό ἔφερε στόν ἀββά Γελάσιο νά τό ἐξετάσει, λέγοντάς του καί τήν τιμή πού τοῦ εἶπε ὁ πωλητής. Ὁ γέροντας, κάνοντας πῶς δέν ἀναγνωρίζει τό βιβλίο, τό ἐξέτασε προσεκτικά καί εἶπε στόν ἄνθρωπο:

Ἀγόρασε τό, εἶναι καλό καί ἀξίζει τήν τιμή πού σοῦ εἶπε.

Ἐκεῖνος ὅμως, ὅταν γύρισε πίσω στόν πωλητή, τοῦ τά εἶπε ἀλλιῶς, ὅχι ὅπως τόν εἶχε ὀρμηνέψει ὁ γέροντας: «Κοίταξε, ἔδειξα τό βιβλίο στόν ἀββά Γελάσιο, καί λέει ὅτι ζητᾷς πολλά. Δέν ἀξίζει τόσο». Μόλις τ' ἄκουσε ὁ ἀδελφός, τόν ρώτησε: «Τίποτ' ἄλλο δέν σοῦ εἶπε ὁ γέροντας;».

«Ὅχι», ἀπάντησε ὁ ἄνθρωπος. Ὁ ἀδελφός τότε ἦρθε σέ κατάνυξη ἀπό τήν ἀνεξικακία τοῦ γέροντα, καί εἶπε στόν ἄνθρωπο: «Δέν θέλω πιά νά πουλήσω τό βιβλίο». Πῆρε τό βιβλίο καί τό πῆγε στόν γέροντα μετανοημένος, παρακαλώντας τόν νά τό δεχθεῖ πίσω. Ὁ γέροντας ὅμως δέν ἤθελε νά τό πάρει.

«Ἄν δέν τό πάρεις, δέν θά ἡσυχάσω», τοῦ εἶπε ὁ ἀδελφός. «Ἄν δέν πρόκειται νά ἡσυχάσεις, τότε τό δέχομαι», ἀποκρίθηκε ὁ γέροντας. Καί ἔμεινε ὁ ἀδελφός ἐκεῖνος κοντά του ὡς τό τέλος τῆς ζωῆς του, ἀποκομίζοντας ὠφέλεια ἀπό τήν πνευματική του ἐργασία.

Ένας σύγχρονος Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος 1930-1989

Εὐτυχίας Λαμπαδάκη
 Φιλολόγου

Μελετώντας τήν ἐκκλησιαστική ἱστορία διαπιστώνουμε πὼς νέφη μαρτύρων αἵματος καὶ πνεύματος διαμέσου τῶν αἰώνων στερέωσαν, αὐξήσαν καὶ λάμπρυναν τὴν πίστη μας. Ἐξ αὐτῶν πολλοὶ μάρτυρες ἁγιοκατατάχθηκαν, ἀλλὰ ἀπείρως περισσότεροι μένουν στὴν ἀφάνεια. Ένας ἀπὸ τοὺς μὴ ἁγιοκαταταχθέντες ἁγίους εἶναι καὶ ὁ μακαριστὸς ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, ὁ ὁποῖος παρ' ὅλο πού εἶναι ἅγιος στή συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς ἐκκλησίας, δὲν ἔχει ἁγιοκαταταχθεῖ παραμένοντας στὴν ἀφάνεια, ὅπως ἀκριβῶς εἶχε ἐπιλέξει νὰ βιώσει ὁ ἴδιος, ἐγκολπούμενος τὸ «λάθε βίωσας».

«Ἐπιλείπει μοι διηγουμένην ὁ χρόνος» τὰ ἰδιαίτερα χαρίσματα τοῦ Γέροντά μας, τὴν πίστη, τὴν ἀκρίβεια, τὴν ἄσκηση, τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν ὁποία, ὅπως εἶχε πεῖ ὁ ἴδιος, δὲν θὰ τὸν ἀμείψει ὁ Θεός, γιατί ἦταν μιὰ αὐθόρμητη καὶ ἄκοπτη κίνηση τῆς ψυχῆς του, τὴν ἀφιλοχρηματία, καθότι χρημάτισε ἄμισθος ἱερέας, τὴν ἀφιέρωσή του γιὰ τὴν ὁποία ἡ θεία του Ἀλεξάνδρα, πού τὸν ἀνέθρεψε, ὑποστήριξε: «Ἀπορῶ πὼς αὐτὸ τό παιδί δὲν γεννήθηκε μέ ράσο!». Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν Χριστὸ τὸν ὁδήγησε στὴν ἀπόφαση νὰ ἀπαρνηθεῖ τελείως τὸν κόσμο, νὰ ἐγκαταλείψει πανεπιστημιακὴ καριέρα καὶ νὰ μὴν δεχτεῖ οὔτε ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα, γιὰ νὰ διακονήσει τὸν ἄνθρωπο στο πνευματικὸ ἐργαστήρι, τὸ ἐξομολογητήριο στό κέντρο τῆς Ἀθήνας, Μενάνδρου 4 καὶ στό ἱερό ἡσυχαστήριο

Παναγίας Κεχαριτωμένης στην Τροιζήνα. Ἀγλαός καρπός τῆς πλούσιας πνευματικῆς διακονίας τοῦ Ἁγίου Γέροντος εἶναι καί ὁ ποιμενάρχης μας κ. Καλλίνικος πού γαλουχήθηκε καί μαθήτευσε παρά τούς πόδας του.

Στόχος τοῦ παρόντος πονήματος δέν εἶναι νά παρουσιαστεῖ ἡ ζωή τοῦ «Ζωναρά τῆς Ἐκκλησίας», ὅπως προσφυῶς ὀνομάστηκε γιά τήν ἐμβριθῆ ἑνασχόλησή του μέ τούς ἱερούς Κανόνες, ἀλλά νά παρουσιαστοῦν μερικά χαρακτηριστικά σημεῖα τῆς διδασκαλίας του.

Στά παρακάτω ἀποσπάσματα ἀπό τό ἔργο του φαίνεται ἡ πίστη, ἡ σοφία ὅσο καί ἡ ἀπαράμιλλη ἑλληνομάθειά του.

Α. Ὁ γέροντας ἐπέλεξε τόν ἀγγελικό βίο, ἀλλά ὑποστήριζε τή νόμιμη συζυγία, τόν γάμο πού εὐλογεῖ ἡ Ἐκκλησία. Ἀκολουθώντας ὁμως τήν πατερική σκέψη ἐξαίρει τήν παρθενία καί τόν βίο τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ. Γράφει σχετικά: «**Ὁ μοναχισμός, λέγει, κἂν σιωπᾷ κἂν κρύπτεται εἶνε τό πλέον κραυγαλέον κήρυγμα. Κήρυγμα ὄχι λόγοις, ἀλλ' ἔργῳ. Κήρυγμα ἰσχυρόν καί συγκλονιστικόν... Ὁ Μοναχός λαμβάνων τόν Σταυρόν καί ἀκολουθῶν τῷ Χριστῷ πράττων διδάσκει καί διδάσκει μεγαλοφωνώτατα - ὑπερορᾷν μέν σαρκός, παρέρχεται γάρ ἐπιμελεῖσθαι δέ ψυχῆς πράγματος ἀθανάτου**» (Ἄρθρα, μελέται..., σσ. 478-480).

Β. Μεγάλη ἡ προσφορά τοῦ μακαριστοῦ λευΐτου στόν εἰδικό χῶρο τοῦ Κανονικοῦ δικαίου, ἀφοῦ, ὡς γνωστόν, ἦταν ἐμβριθῆς μελετητής του καί ἀπαρέγκλιτος τηρητής του. Συχνά ἔλεγε πῶς οἱ ἱεροὶ κανόνες, ὅταν παραβαίνονται, ἐκδικοῦνται. Ἐγραφε το 1969: «**πᾶσα ἀντίδρασις, ἐφ' ὅσον δέν ἄγει εἰς σχίσμα, εἶνε ἐπιβεβλημένη. Εὐλογημένα τά στόματα τά διαμαρτυρόμενα κατὰ τῶν ἀντορθοδόξων ἐνεργειῶν τοῦ Πατριάρχου (Ἀθηναγόρα Α') καί εὐλογημένα αἱ γραφίδες αἱ στηλιτεύουσαι τάς ἐν τῇ Πίστει ἀκροβασίας αὐτοῦ. Ἀγών συνεχῆς καί ἀκατάπαυστος... ΝΑΙ ! Σχίσμα ὁμως ΟΧΙ!**» (Τά δύο ἅκρα, σελ.: 73-74.)

Γ. Ἀνατρεπτική καί πρωτότυπη ἡ θέση του γιά τόν ἑλληνοχριστιανικό πολιτισμό, ἓνα οὐσιῶδες θέμα, στό ὅποιο ἰδιαίτερος ἐπέμενε, ἀφοῦ ἄλλωστε ἦταν βαθύς γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας. Ὅτι δηλαδή ἡ πνευματική προσφορά τοῦ Ἑλληνισμοῦ συνεισέφερε τόσον στόν Χριστιανισμό, ὥστε νά ἀποτελεστεῖ Ἑλληνοχριστιανική «σύνθεση» ὑπό τήν ἔννοια ὅτι χρειάστηκε ἡ συμπλήρωση τῆς κοσμικῆς σοφίας γιά νά ὀλοκληρωθεῖ ἡ Εὐαγγελική διδασκαλία. Γράφει σχετικά: «**Εἶναι ὅλως ἀδιανόητον νά δεχθῶμεν ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι ἐλλιπὲς χρῆζον “συνθέσεως” πρὸς**

συμπλήρωσιν, οὐδὲ ὅτι οἱ μεγάλοι Πατέρες τοῦ δ' καὶ τοῦ ε' αἰῶνος, ἐγκρατέστατοι τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας, διενοήθησάν ποτε τὴν δημιουργίαν τοιούτων συνθέσεων. Τούναντίον, καὶ διὰ τῆς οἰκαιοποιηθείσης ῥητορικῆς ἐκφράσεως καὶ τῶν ὑψηλῶν φιλοσοφικῶν ὅρων καὶ ἐννοιῶν, ἐκφράζεται αὐστηρῶς Εὐαγγελικὸν περιεχόμενον, τὸ ὁποῖον εἶναι αὐταρκες καὶ ἱκανὸν ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ σώζη. Καὶ παραθέτει πλῆθος χωρίων τῶν μεγάλων Πατέρων, τὰ ὁποῖα κατοχυρώνουν τὴν ἀλήθειαν ταύτην» (βλ. το Α' μέρος τῶν «Ἄρθρων, Μελετῶν, Ἐπιστολῶν, τ. Α', σσ. 11-78 «Περὶ τὰς Ἑλληνοχριστιανικὰς συνθέσεις»).

Ὁ Μακαριστὸς δὲν ἀνήκει στὸ παρελθόν, ὥστε νὰ παραμένει μιὰ εὐλαβικὴ ἀνάμνηση, ἀλλὰ ἔχει γίνει ἀποδεκτὸς στὴ συνείδηση τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος ὡς ἀπλανὴς διδάσκαλος καὶ στάθμη ὀρθοδοξίας γιὰ πάρα πολλὰ θέματα, ὥστε ὁ λόγος του νὰ γίνεται σεβαστὸς ὡς λόγος τῆς Ἐκκλησίας καὶ φωνὴ ἀνδρὸς ἁγίου, ὁ ὁποῖος καὶ «ἐδίδαξε καὶ ἐποίησε», ἀφοῦ ἦταν κατακεκοσμημένος μὲ πλῆθος ταλάντων καὶ χαρακτηρίζεται ὡς θεολόγος τῶν θεολόγων τοῦ 20οῦ αἰῶνα.

Ἄς ἔχουμε τὴν εὐχή του.

Ἱ. Ἡσυχαστήριον Παναγίας Κεχαριτωμένης Τροιζίνας

Ἀποφθέγματα Ἀγίων

Ἄν σου ποῦν κάτι καί εἶσαι, τί διαμαρτύρεσαι; Ἄν αὐτό πού σου εἶπαν δέν εἶσαι, τί στεναχωρεῖσαι;

Ἅγιος Βασίλειος ὁ Μέγας

Καί βλέπω σήμερα πού ἀπομακρύνουν τά παιδιά ἀπό τήν Ἐκκλησία, πῶς ἔχουν ἀγριέψει! Ἐνῶ στήν Ἐκκλησία τό παιδάκι θά ἡρεμήσει, γιατί δέχεται τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἀγιάζεται. Δέν τά ἀφήνουν νά πηγαίνουν στήν Ἐκκλησία, γιά νά μὴν ἐπηρεασθοῦν ἀπό τά πνευματικά. Ἀπό τίς ἄλλες ἀνοησίες ὅχι μόνον δέν τά ἀπομακρύνουν, ἀλλά τούς τίς διδάσκουν κιόλας!

Ἅγιος Παῖσιος ὁ Ἀγορεύτης

Μὴν κρύβεις λύπη στήν καρδιά σου, διότι ἡ χαρά τοῦ πονηροῦ εἶναι ἡ λύπη, ἡ ἀθυμία, ἀπό τήν ὁποία γεννιοῦνται πολλά ἀπό τά ὁποία γεμίζει πίκρα ἡ ψυχή.

Ἅγιος Ἰωσήφ Ἡσυχαστής

Ὁ μὲν ἓνας ἀγαπάει, ἐπειδὴ τόν ἀγαπᾶνε. Ὁ ἄλλος ἀγαπάει, ἐπειδὴ τόν τίμησαν. Ὁ ἄλλος πάλι, ἐπειδὴ ὁ τάδε τοῦ φάνηκε χρήσιμος σέ κάποια βιοτική ὑπόθεση. Δύσκολο εἶναι νά βρεῖς κάποιον νά ἀγαπάει τόν ἄλλον εἰλικρινά ὅπως πρέπει, μόνο καί μόνο γιά τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ περισσότεροι δυστυχῶς ἄνθρωποι συνδέονται μεταξύ τους φιλικά, γιά λόγους ὕλικου συμφέροντος. Μία ἀγάπη ὅμως μέ τέτοια ἐλατήρια, εἶναι χλιαρή καί πρόσκαιρη. Μέ τό παραμικρό πρόβλημα – ὑβριστικό λόγο, χρηματική ζημιά, ζήλεια, φιλοδοξία ἢ κάτι ἄλλο παρόμοιο – ἡ ἀγάπη αὐτή, πού δέν ἔχει θεμέλιο πνευματικό, διαλύεται... Τέτοια εἶναι ἡ φύση τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης: δέν μαραίνεται μέ τόν χρόνο, δέν μουντζουρώνεται μέ τίς ποικίλες δυσκολίες, παραμένει ζωντανή γιά πάντα! Μόνο ἡ γνήσια ἀγάπη, ἡ πνευματική, φέρνει καθαρή καί ἀνόθευτη χαρά.

Ἱερός Χρυσόστομος

Βάλε μου δύσκολα

Πρωτοπρεσβυτέρου Θεμιστοκλέους Μουρτζανοῦ,

Ἐφημερίου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Πάντων Κερκύρας,

Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Ἱ. Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν καί

Διαποντίων Νήσων

Εἶπε ἡ Ἀμμᾶς Συγκλητική: «Ὅσο προοδεύει ὁ ἀθλητής, τόσο μέ ισχυρότερο ἀντίπαλο τόν βάζουν νά ἀγωνίζεται».

(ἀπό τό «Γεροντικό»)

Ἡ ἐποχή μας ἔχει ὡς χαρακτηριστικό της τήν ἐπιθυμία νά συνδυαστεῖ τό καλύτερο δυνατό ἀποτέλεσμα μέ τόν ὅσο τό δυνατόν λιγότερο κόπο. Ὅραμα εἶναι νά πετύχουμε καί ἀπό κεῖ καί πέρα νά ἀπολαμβάνουμε. Να ἔχουμε τή δυνατότητα νά ξοδεύουμε. Νά ἔχουμε περισσότερα ἀγαθά. Νά βάζουμε τούς ἄλλους νά ἐργάζονται γιά λογαριασμό μας. Ἀλλά καί μέχρι νά πετύχουμε δέν εἶναι λίγες οἱ φορές στίς ὁποῖες χρησιμοποιοῦμε τούς ἄλλους, εἴτε χειριζόμενοι εἴτε παρακαλώντας τους εἴτε ἐξουσιάζοντάς τους, προκειμένου νά κουραστοῦμε ὅσο τό δυνατόν λιγότερο. Εἶναι, μάλιστα, εὐκολη ἡ κατάκριση εἰς βάρος τῆς κοινωνίας, τῶν ἐχόντων, ἀκόμη καί τῶν οἰκείων μας ἂν μᾶς ἀναγκάζουν νά προσπαθήσουμε.

Ἡ ἀσκητική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μᾶς ἐπισημαίνει ὅτι ὅταν ἓνας ἀθλητής προοδεύει, τότε καλεῖται νά ἀγωνιστεῖ μέ ισχυρότερο ἀντίπαλο. Στήν πνευματική μας πορεία ἡ ὁποία πρόοδος δέν συνεπάγεται ἀνάπαυση καί ἐπανάπαυση, ἀλλά τό ἀντίθετο. Ὅταν καταφέρνουμε νά προχωρήσουμε στήν προσευχή, στή φιλανθρωπία, στή νήψη, στόν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν παθῶν, καλοῦμαστε νά παλέψουμε ἀκόμη περισσότερο τόσο ἐναντίον τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου ἐντός μας ὅσο καί ἐναντίον τοῦ πειρασμοῦ, ὁ ὁποῖος θέλει νά μᾶς ξαπλώσει χάμω μέ διάφορα τεχνάσματα. Καί ἓνα ἀπό αὐτά εἶναι ἡ ἐπανάπαυση. Γι' αὐτό καί ἡ ἀσκητικότητα συνεπάγεται πρόκληση γιά νέους ἀγῶνας, νά βάζουμε δύσκολα στόν ἑαυτό μας, ὥστε νά μὴν ἀποχαυνωθοῦμε. Κι ἂν ὁ ἀντίπαλος εἶναι ισχυρότερος, πιθανῶν νά αὐξάνεται ὁ κίνδυνος τῆς ἥττας. Αὐτό ὅμως δέν πτοεῖ τόν ἀγωνιστή. Πρέπει νά δοκιμαστεῖς μέ τόν ισχυρότερο, διότι μόνο τότε θά προοδεύσεις ἀληθινά, θά δεῖς τά πραγματικά σου μέτρα, θά ταπεινωθεῖς, ἀλλά καί ἡ νίκη θά ἔχει ἀξία. Ἄς μὴ λησμονοῦμε ὅτι στόν

ὅποιο ἀγῶνα μας ἔρχεται συναγωνιστής καί βοηθός ὁ Χριστός, διότι χωρίς Ἐκεῖνον τίποτα δέν μποροῦμε νά πετύχουμε.

Οἱ γονεῖς, ἀντί νά θέλουν νά κάνουν τά πράγματα τῆς ζωῆς τῶν παιδιῶν τους εὐκόλα, ἀντί νά διαμαρτύρονται ὅτι ἔχουν ἀγῶνα καί ὅτι κουράζονται, καλό θά ἦταν νά τά ὠθοῦν νά παλεύουν περισσότερο καί νά θέτουν ἀνώτερους στόχους τόσο στή μάθηση ὅσο καί στήν καλλιέργεια τῆς ψυχῆς. Ἀντί νά ὑπάρχει μόνιμη ἡ δικαιολογία ὅτι κουράζονται καί ὅτι ἡ ζωή τους εἶναι δύσκολη, ἄς σκεφτοῦν ὅτι ὁ κόπος φέρνει ἀληθινή πρόοδο, ἀκόμη κι ἂν τά ἀποτελέσματα δέν ἔχουν νά κάνουν μέ τίς προσδοκίες. Ὁ κόπος ὠριμάζει τόν ἄνθρωπο. Ὁ κόπος ἀνοίγει τήν ὁρεξή τῆς ὑπέρβασης τῶν πρώτων προσδοκιῶν, ἀκόμη καί τῶν ἰδίων τῶν μέτρων τῆς ὑπαρξῆς, ιδίως ἂν συνοδεύεται ἀπό τήν ἐπίγνωση ὅτι κάθε βῆμα ἀνοίγει τόν δρόμο γιά τό ἐπόμενο, ὄχι ὅμως μέ τήν ἔκταση τοῦ ἄλματος, ἀλλά μέ τήν ταπεινότητα τῆς μικρῆς ἀνόδου. Διότι τό ἄλμα μπορεῖ νά γίνει στό κενό, ἐνῶ ἡ μικρή ἀνοδος γεννᾷ τήν προϋπόθεση τῆς σταθερῆς προόδου πού σέ κάνει νά μπορεῖς νά ζήσεις τή χαρά σέ ὅλες τῆς τίς διαστάσεις καί ὄχι ἀπότομα, διότι εὐκόλα τό ἀπότομο τελειώνει.

Σήμερα ζοῦμε τόν πολιτισμό τοῦ ρίσκου γιά ἀνοδο πού δέν εἶναι καλά στερεωμένη. Σάν νά εἶναι ἡ ζωή μία ἐπιχείρηση, ὅπου ἂν παίξεις ὅλα σου τά χαρτιά, ἔχεις τήν ἐλπίδα νά γίνεις πλούσιος. Πιο εὐκόλα ὅμως τσακίζεσαι. Ἡ πίστη μας λέει ὅτι τό ἐπόμενο βῆμα πρέπει νά εἶναι δυσκολότερο ἀπό τό προηγούμενο, γιά νά μπορέσουμε νά προοδεύσουμε ἀληθινά. Ἄς τό ἐνστερνιστοῦμε.

Ο ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ ΣΤΑ ΛΑΚΚΟΜΕΡΣΙΝΑ ΑΠΕΙΡΑΝΘΟΥ

Ειρήνης Βασιλάκη,

Αρχαιολόγου

Εικόνα 1. Η δυτική όψη του ναού εξωτερικά.

Εικόνα 2. Η βόρεια πλευρά του μνημείου.
Διακρίνεται η κάλυψη του νάρθηκα με
έγκάρσια καμάρα.

Ο ναός του Αγίου Παντελεήμονα βρίσκεται στο ανατολικό τμήμα του νησιού, στην περιοχή της Μερσίνης (Λακκομέρσινα), περίπου 6 χιλιόμετρα νοτιοανατολικά από το χωριό Απείρανθος, εντός θαμνώδους έκτασης σε δυσπρόσιτη τοποθεσία. Τριγύρω υπάρχουν βοσκοτόπια και διάσπαρτοι ελαιώνες. Η προσέγγισή του δεν είναι εύκολη εξαιτίας του δύσβατου χωματόδρομου. Μέρος της διαδρομής καλύπτεται από παλιό λιθόστρωτο δρόμο. Πρόκειται για ένα μετρίου μεγέθους δίδυμο καμαροσκεπαστο ναό με νάρθηκα¹ (εικ. 1). Ο πυρήνας του μνημείου έχει σε κάτοψη σχήμα ορθογωνίου παραλληλογράμμου. Οι διαστάσεις του νότιου ναού υπολογίζονται σε 10.03 μ. μήκος (χωρίς την άψίδα) και 2.88 μ. πλάτος. Τό μήκος του βορείου ναού είναι, χωρίς τό

1. Μαστορόπουλος Γεώργιος, Νάξος, *Τό Άλλο Κάλλος. Περιηγήσεις σε Βυζαντινά Μνημεία, Έλληνικές, Όμοιογραφικές*. Έκδόσεις, Αθήνα 2006, σ. 224.

Εικόνα 3. Τό έσωτερικό του νότιου ναού. Άποψη από δυτικά.

Εικόνα 4. Τό έσωτερικό του νότιου ναού. Άποψη από ανατολικά.

νάρθηκα 6.08 μ., ένῶ μέ αὐτόν 9.25 μ. καί τό πλάτος του 2.40 μ. Ὁ νάρθηκας ἔχει μήκος 2.60 μ. καί πλάτος 3.16 μ². Ὁ Ν. Β. Δρανδάκης θεωρεῖ πῶς ὁ νότιος ναός εἶναι ὁ ἀρχικός. Ὁ βόρειος κτίστηκε μεταγενέστερα καί ὑστερότερα προστέθηκε δυτικά σέ αὐτόν ὁ νάρθηκας. Φαίνεται πῶς μετά ἀπό αὐτήν τήν προσθήκη ἡ ἀρχική ἐκκλησία ἐπεκτάθηκε πρὸς τά δυτικά. Ἡ κάλυψή του γίνεται μέ δύο κατά μήκος καμάρες καί μία ἐγκάρσια πρὸς τό βόρειο ναό, ἡ ὁποία καλύπτει τό νάρθηκα (εἰκ. 2). Στόν ἀνατολικό τοῖχο τοῦ βόρειου ναοῦ ἀνοίγεται ἡμικυκλική ἀψίδα. Καί ὁ νότιος ναός εἶχε ἀψίδα μικρότερη ἀπό ἡμικύκλιο. Ἐσωτερικά, στό νότιο τοῖχο τοῦ ἀρχικοῦ ναοῦ ἀνοίγονται τρία τυφλά ἀψιδώματα, ένῶ στό βόρειο τοῖχο φέρει δύο τυφλά τόξα (εἰκ. 3).

Ἡ προσπέλαση στό μνημεῖο γίνεται ἀπό μία θύρα, ἡ ὁποία ἀνοίγεται στόν ἄξονα τοῦ δυτικοῦ τοίχου τοῦ νοτίου ναοῦ καί ἀπό μία στό μέσον τοῦ δυτικοῦ τοίχου τοῦ νάρθηκα. Στήν πρώτη περίπτωση λίθινη κλίμακα εἰσόδου τεσσάρων βαθμίδων ὁδηγεῖ στό έσωτερικό τοῦ ἀρχικοῦ ναοῦ (εἰκ. 4). Ὁ φωτισμός τοῦ νότιου ναοῦ γίνεται ἀπό ἓνα δίλοβο παράθυρο πάνω ἀπό τή θύρα εἰσόδου καί ἀπό τρία ἀνοίγματα στήν ἀνατολική πλευρά. Οἱ έσωτερικές ἐπιφάνειες τῶν τοίχων καί τῶν θόλων

2. Δρανδάκης Β. Νικόλαος, *Αρχαιολογικοί περίπατοι στή Βυζαντινή Νάξο*, ΕΕΚΜ ΙΓ' (1985-90), σ. 32.

Εικόνα 5. Τό έσωράχιο τής καμάρας μέ τά τρία διαδοχικά τοιχογραφικά στρώματα. Διακρίνεται ὁ άνεικονικός βυσσινί δίσκος μέ σκέλη σέ σχῆμα ψαροκόκαλου.

ἀψίδας τοῦ ἀρχικοῦ ναοῦ, στό νότιο σκέλος τοῦ έσωραχίου τής καμάρας διακρίνονται τρία ζωγραφικά στρώματα (εἰκ. 5). Τό ἀρχικό εἶναι άνεικονικό καί ἀποτελεῖται ἀπό ἓνα δίσκο σέ βυσσινί χρώμα ποῦ φέρει χρίσμα τοῦ ἴδιου χρώματος καί ἔχει σκέλη σέ σχῆμα ψαροκόκαλου. Τά σπαράγματα τοῦ δεύτερου καί τρίτου στρώματος περιλαμβάνουν σκηνές ἀπό τό Δωδεκάορτο (Γέννηση, Ὑπαπαντή, Κοίμηση τής Θεοτόκου), παραστάσεις ἁγίων (εἰκ. 6) καί πιθα-

εἶναι ἐπιχρισμένες. Τό δάπεδο εἶναι καλυμμένο ἀπό πατημένο χῶμα καί σέ σημεία στρωμένο μέ πλάκες. Δέν διαθέτει τέμπλο. Στή γένεση τής καμάρας τῶν θόλων διατρέχει τοῦς πλάγιους τοίχους προέχον λίθινο γεῖσο. Ἐξωτερικά παρουσιάζει λιτή διάρθρωση ὄγκων καί κατ' ἀναλογία λιτή εἶναι καί ἡ σύνθεση τῶν ὄψεων τοῦ μνημείου. Τό μνημεῖο εἶναι κτισμένο μέ ἀργούς λίθους καί ἡ κάλυψη τῶν θόλων γίνεται μέ σχιστολιθικές πλάκες.

Καί οἱ δύο ναοί διασώζουν τοιχογραφίες. Ὁ Ν. Β. Δρανδάκης ἀναφέρει ὅτι στό τύμπανο τής

Εικόνα 6. Μετωπικός ἅγιος στό νότιο τοῖχο τοῦ νότιου ναοῦ.

νή προσωπογραφία τοῦ κτήτορα μέ ἐπιγραφή. Στό βόρειο ναό διασώζονται δύο ζωγραφικά στρώματα. Στό τεταρτοσφαίριο τῆς ἀψίδας διακρίνεται ἡ Παναγία στόν τύπο τῆς Νικοποιοῦ, μέ τό Χριστό σέ μέταλλιο μπροστά της³. Ἀπό κάτω διακοσμεῖται μέ ἐνάλληλες γωνίες καί κυματοειδεῖς γραμμές. Στούς τοίχους ὑπάρχουν παραστάσεις μετωπικῶν ἁγίων (εἰκ. 7 – εἰκ. 8).

Εἰκόνα 7. Παράσταση τῆς Νικοποιοῦ στόν βόρειο ναό.

Εἰκόνα 8. Παράσταση μετωπικῶν ἁγίων στόν βόρειο ναό

3. Μπτσάνη Δ. Ἀγγελική, Ἡ μνημειακή ζωγραφική στίς Κυκλάδες κατά τό 13ο αἰῶνα, ΔΧΑΕ ΚΑ΄, 2000, σ. 96-97.

Τά νέα τοῦ Προσκυνήματος

Γράφει ἡ **Σοφία Οἰκονόμου**

Τό εὐλογημένο καλοκαῖρι ἀρχίζει γιά τό Ἀργοκοίλι μας καί ὁ καλός καιρός δίνει ζωντάνια στό Ἱερό Προσκύνημα τῆς Παναγίας μας. Ὅπως κάθε χρόνο ἔτσι καί φέτος κάθε τελευταία Κυριακή τοῦ μήνα ἀπό Ἀπρίλιο μέχρι καί Ὀκτώβριο τελεῖται Θεία Λειτουργία μέ μέριμνα τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος. Καθημερινά ὅμως, κατά τή διάρκεια ὅλου του καλοκαιριοῦ, τελοῦνται Θεῖες Λειτουργίες μέ πιστούς πού ἔρχονται ἀπό μακριά στή Χάρη τῆς Παναγίας μας τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας. Ἐπειτα

ἀπό κάθε Θεία Λειτουργία τό ἀρχονταρίκι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματός μας ἀνοίγει τήν ἀγκαλιά του καί ὑποδέχεται ὅλους τοὺς πιστοὺς προσφέροντάς τους καφέ καί γλυκίσματα πού μέ τόση ἀγάπη ἔχουν ἐτοιμάσει οἱ κυρίες γιά τοὺς προσκυνητές μας.

Ἔχουμε καί τά δύο καλοκαιρινά πανηγύρια μας. Τό πρῶτο στίς 25 Ἰουλίου πού γιορτάζουμε τήν Κοίμηση τῆς Ἀγίας Ἄννης καί τό δεύτερο στίς 15 Αὐγούστου πού ἐορτάζουμε τήν Κοίμηση τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Τήν παραμονή τῆς ἐορτῆς τῆς Θεοπρομήτορος Ἄννης, ὁ Ἑσπερινός τελεῖται στό μικρό Παρεκκλήσιο, ἀκριβῶς στόν τόπο πού βρέθηκε ἡ Θαυματουργός Εἰκόνα τῆς Παναγίας μας καί πού μέχρι σήμερα τρέχει τό Ἅγίασμα. Ὁ προαύλιος χώρος, τόσο μαγευτικός ἀπό τήν ὑπέροχη θέα τῶν γύρω νησιῶν καί τῆς θάλασσας, εἶναι γεμάτος ἀπό τοὺς προσκυνητές, οἱ ὅποιοι δέν χωροῦν στόν τόσο μικρό ναό. Τή δέ κυριώνημη ἡμέρα

χαιρόμαστε την περίλαμπρη
Θεία Λειτουργία από τους
εὐλαβεῖς ἱερεῖς μας.

Ἡ ἴδια πανηγυρική ἀτμό-
σφαιρα καί τόν Δεκαπενταύ-
γουστο μέ τό πλῆθος τοῦ
κόσμου νά ἐντυπωσιάζει, πα-
ρόλο πού ἀρκετές ἐνορίες
ἔχουν Ἱερό Ναό ἀφιερωμένο
στήν Κυρία Θεοτόκο.

Καί μπαίνοντας τό Φθινό-
πωρο, ξεκινάει τό νέο ἐκκλησιαστικό ἔτος καί πρώτη ἐορτή πού γιορ-
τάσαμε στό Προσκυνημά μας εἶναι τό Γενέθλιό τῆς Θεοτόκου. Ἐτσι, στίς
8 Σεπτεμβρίου τελέσαμε Πανηγυρική Θεία Λειτουργία καί ἀξιωθήκαμε
νά λάβουμε τήν εὐλογία καί αὐτῆς τῆς μεγάλης Θεομητορικῆς Ἑορτῆς.

Στόν εὐλογημένο τόπο τοῦ Ἀργοκοιλίου, ἡ Θεία Λειτουργία τελεῖται
καί τοὺς πρώτους χειμωνιάτικους μῆνες. Πιό συγκεκριμένα κατά τήν
ἐορτή τῶν Εἰσοδίων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στίς 21 Νοεμβρίου, τῆς
Συλλήψεως τῆς Ἁγίας Ἄννης στίς 9 Δεκεμβρίου καί κατά τήν Σύναξη τῆς
Ὑπεραγίας Θεοτόκου στίς 26 Δεκεμβρίου.

Εὐχαριστοῦμε καί δοξάζουμε τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, πού μᾶς
ἀξίωσε καί φέτος νά ζήσουμε καί νά συμμετέχουμε στίς Πανηγύρεις τοῦ
Ἱεροῦ Προσκυνημάτων τῆς Παναγίας τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας καί τόν πα-
ρακαλοῦμε νά μᾶς χαρίσει ὑγεία καί Θεία Φώτιση καί ἡ ζωὴ ὅλων μας νά
σηματοδοτεῖται ἀπό τίς ἐορτές τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί τῆς Ἁγίας
Ἄννης.

Ἀπό τό 2022 πού τό ἔργο «Κοινωνικές καί Πολιτιστικές Ἐγκαταστά-
σεις Παναξιακοῦ Ἱεροῦ προσκυνήματος Παναγίας Ἀργοκοιλιώτισσας»
ἐντάχθηκε στό ΕΣΠΑ 2014-2020 μέ τό ποσόν τῶν 8.100.000,00€, σέ
κάθε τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας, ἐνημερώνουμε τοὺς ἀναγνώστες σχετι-
κά μέ τήν ἐξέλιξή του.

Στό τελευταῖο τεῦχος τοῦ Α' ἑξαμήνου 2025 ἐνημερώσαμε σχετικά μέ
τίς πρόσφατες ἐξελίξεις πού ἀφοροῦσαν στήν ἔκδοση τῆς Οἰκοδομικῆς
Ἀδειας, πού ὅπως εἶναι ἀντιληπτό ἀπό ὅλους εἶναι τό προαπαιτούμενο
στάδιο γιά τήν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν κατασκευῆς. Ἐνημερώσαμε λοιπόν
ὅτι τόν Ἰούλιο τοῦ 2025 λήφθηκε ἀπό τό Κεντρικό Ἀρχαιολογικό Συμ-

βούλιο έγκριση από πλευράς Υπουργείου Πολιτισμού, πού είναι και η τελική απαιτούμενη προκειμένου να έκδοθῇ η οικοδομική άδεια. Όμως, προκειμένου η πολιτική ήγεςία του Υπουργείου Πολιτισμού να έπικυρώσει τήν προαναφερθείσα απόφαση του ΚΑΣ, απαιτήσε τήν πραγματοποίηση αυτοψίας στό χώρο του Ίερού Προσκυνήματος. Πράγματι στό τέλος του Νοέμβρη 2025, τό ΚΑΣ μέ απόφασή του, συγκρότησε σχετικά πενταμελή έπιτροπή, τήν όποία και αναμένουμε. Έλπίζουμε και εύχόμαστε μέ τήν Χάρη και τίς πρεσβείες τῆς Παναγίας μας τῆς Αργοκοιλιώτισσας, ότι στό έπόμενο τεύχος του περιοδικού να δημοσιεύσουμε τήν οικοδομική άδεια του έργου και τίς εξέλιξεις τῆς κατασκευῆς του.

ΧΡΗΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ Δωρητές 2ου εξαμήνου 2025

Βελλανίτης Χρῆστος.....	150,00€
Βλαστοῦ Αἰκατερίνη	25,00€
Ήσαῖας Ἰωάννης	20,00€
Καραμανῆς Γεώργιος	50,00€
Κουφόπουλος Μιχαήλ τοῦ Γεωργίου εἰς μνήμην Γεωργίου Βαλέττα	50,00€
Κουφοπούλου Σοφία τοῦ Νικολάου	40,00€
Μαγγανάρης Ἰωάννης	150,00€
Μαῖτου Μυρωδία	50,00 €
Μανωλᾶς Δημήτριος	1000,00€
Μαρούλης Βασίλειος	20,00€
Μπούζας Κυριάκος	100,00€
Παυλοπούλου Βασιλική	100,00€
Πρεβενιός Βασίλειος	30,00 €
Πρεβενιού Φλώρα	20,00€
Σκυλάκη Αἰκατερίνη	100,00€
Σταυρινουδάκης Νικόλαος καί Ἀναστασοπούλου Μαρίτα	300,00€
Στρατογιάννη	300,00€
Σφυρόερα Ἄννα	50,00€
Χατζηπέτρος Δημήτριος	50,00€

**ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 1-1-25 ΕΩΣ 31-12-25
ΤΟΥ ΠΑΝΝΑΞΙΑΚΟΥ ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΗΣ ΝΑΞΟΥ**

Όπως προκύπτει από τὰ Βιβλία τοῦ Πανναξιακοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας Ἀργοκοιλιωτίσσης Νάξου, τὰ ἀποτελέσματα τῆς διαχείρισης ἀπὸ 1-1-25 ἕως 31-12-25 (σέ εὐρώ) ἔχουν ὡς ἑξῆς:

A. ΕΣΟΔΑ

Τὰ ἔσοδα κατὰ κατηγορία εἶχαν:

1) Ἀπὸ δωρεές εὐεργετῶν, δωρητῶν κλπ.....	29.755,62
2) Ἀπὸ διάθεση κεριῶν καὶ ἀπὸ δίσκους.....	8.520,31
3) Ἀπὸ πανηγύρεις Ἱεροῦ Ναοῦ.....	5.214,53
Σύνολο ἐσόδων	43.490,46

B. ΕΞΟΔΑ

Τὰ ἔξοδα τῆς περιόδου εἶχαν:

1) Ἀμοιβή νεωκόρου καὶ ΕΦΚΑ.....	13.532,95
2) Ἀγορά καὶ χυτικά κηροῦ.....	1.971,60
3) Ἡλεκτροφωτισμός (ΔΕΗ)	2.305,40
4) Εἶδη καθαριότητος	786,23
5) Ἀγορά ἐκκλησιαστικῶν εἰδῶν καὶ βιβλίων.....	694,40
6) Μεταφορικά	276,00
7) Ἐξοδα πανηγύρεως κλπ. ἐκδηλώσεων.....	1.341,61
8) Συντήρηση Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ ἐγκαταστάσεων	588,55
9) Περιοδικό.....	3.108,98
10) Λεωφορεῖο	2.480,00
Σύνολο ἐξόδων	27.085,72

Γ. ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΕΤΩΝ.....114.071,49

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΣΤΙΣ 31-12-25130.477,23

ΠΑΝΑΓΙΑ ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΑ

Ὡ Παναγιά μου μυριονόματη, Ἄγία, Κιουρά, Πηγή, Προφτάστρα,
ὅπου φορᾷς δόξας διάδημα τόν μέγα οὐρανό μέ τ' ἄστρα,
Γλυκοφιλοῦσα, Μεγαλόχαρη, Εὐαγγελίστρια κι Ἐλεοῦσα,
πού ὅλο τόν κόσμο ἡ ἀγκάλη σου τόν ἐκρατεῖ ἡ Βρεφοκρατοῦσα,
Ταχειά, Παντάνασσα, Πρωτόθρονη, Σκέπη, Θεομήτωρ, Τριχεροῦσα,
Γοργοεπύκοε, Μυρτιδιώτισσα, Θαλασσινή καί Γρηγοροῦσα,
μέ τοῦ μυαλοῦ μας τό πλεούμενο, χλωμό, σ' ἀνάβουμε καντήλι,
καί τό κρεμᾶμε οὐρανοπέλαγα, πάνω ἀπ' τῆς Νάξου τ' Ἀργοκοίλι.
Ὡ Παναγιά Ἀργοκοιλιώτισσα, στοῦ μέγα σου Ναοῦ τό τάμα,
ξυπόλητη ἡ καρδιά μας ἔρχεται καί σοῦ κρατάει ψωμί κι ἀνάμα.
Καί σοῦ κρατεῖ κεριά καί λάβαρα, δάκρυα χαρᾷς καί πόνου ἀντάμα,
Ὡ Παναγιά μου Ἀργοκοιλιώτισσα, στοῦ μέγα σου Ναοῦ τό θαῦμα.
Ὡ Παναγιά μου Ἀργοκοιλιώτισσα, μακριά τά πέλαγά μας φέξε
κι ὡς μάνα στῶν καιρῶν τίς θύελλες, τῇ Νάξο τῶν αἰώνων στέρξε.

